

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 10 lipca 2014 r. *

Artykuł 102 TFUE — Nadużycie pozycji dominującej — Hiszpańskie rynki szerokopasmowego dostępu do Internetu — Zaniżanie marży — Artykuł 263 TFUE — Kontrola zgodności z prawem — Artykuł 261 TFUE — Nieograniczone prawo orzekania — Artykuł 47 karty — Zasada skutecznej ochrony sądowej — Kontrola sprawowana w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania — Kwota grzywny — Zasada proporcjonalności — Zasada niedyskryminacji

W sprawie C-295/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 13 czerwca 2012 r.,

Telefónica SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

Telefónica de España SAU, z siedzibą w Madrycie,

reprezentowane przez F. González Díaza oraz B. Hollesa, abogados,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez F. Castilla de la Torrego, É. Gippiniego Fourniera oraz C. Urracę Caviedesa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

France Telecom España, SA, z siedzibą w Pozuelo de Alarcón (Hiszpania), reprezentowana przez H. Brokelmanna oraz M. Ganino, abogados,

Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc Consumo), z siedzibą w Madrycie, reprezentowana przez L. Pinedę Salido oraz I. Cámara Rubio, abogados,

European Competitive Telecommunications Association, z siedzibą w Wokingham (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez A. Salerno oraz B. Cortese, avvocati,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby i C. Vajda (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: hiszpański.

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 maja 2013 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 września 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Telefónica SA i Telefónica de España SAU (zwane dalej łącznie „wnoszącymi odwołanie”) żądają w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej Telefónica i Telefónica de España/Komisja (T-336/07, EU:T:2012:172, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd ten oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 3196 wersja ostateczna z dnia 4 lipca 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 [WE] (sprawa COMP/38.784 – Wanadoo España/Telefónica) (zwanej dalej „sporną decyzją”) a także, tytułem ewentualnym, uchylenie nałożonej na nie w tej decyzji grzywny lub obniżenie jej kwoty.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 17

- 2 Okres naruszenia rozpoczął się we wrześniu 2001 r. i zakończył w grudniu 2006 r. Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 13, s. 204), zostało z dniem 1 maja 2004 r. uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- 3 Rozporządzenie nr 17 miało zatem zastosowanie do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy do dnia 1 maja 2004 r., od którego to momentu znajduje zastosowanie rozporządzenie nr 1/2003. Należy jednak podnieść, że odpowiednie przepisy rozporządzenia nr 1/2003 są w istocie identyczne jak przepisy rozporządzenia nr 17.
- 4 Artykuł 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 stanowi:

„Komisja może nałożyć, w drodze decyzji, na przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw kary pieniężne w wysokości 1 000–1 000 000 jednostek rozliczeniowych albo ponad tę kwotę do dziesięciu procent wartości osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym obrotu każdego z przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu, jeśli umyślnie lub przez niedbalstwo:

- a) naruszają art. [81] ust. 1 [WE] lub [82 WE], lub

[...]

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej należy uwzględnić, oprócz wagi naruszenia, również okres trwania tego naruszenia”.

5 Artykuł 17 rozporządzenia nr 17 przewiduje:

„Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję, w rozumieniu art. [229 WE], w odniesieniu do kontroli decyzji Komisji, w których nakładana jest kara pieniężna lub okresowa kara pieniężna; może on nałożoną karę pieniężną lub okresową karę pieniężną uchylić, obniżyć albo podwyższyć”.

Rozporządzenie nr 1/2003

6 Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, który zastąpił art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, stanowi:

„Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania [niedbalstwa]:

a) naruszają art. [101 TFUE] lub [102 TFUE],

[...]

Dla każdego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu grzywna nie przekroczy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym.

[...]”.

7 Artykuł 31 rozporządzenia nr 1/2003, który zastąpił art. 17 rozporządzenia nr 17, stanowi, co następuje:

„Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję do rozpatrywania odwołań od decyzji, w których Komisja nałożyła grzywnę lub okresową karę pieniężną. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną”.

Wytyczne z 1998 r.

8 Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 [EWWiS] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwane dalej „wytycznymi z 1998 r.”) stanowią w dotychczasym oceny wagi naruszenia pkt 1A, co następuje:

„A. Waga naruszenia Przy ocenie wagi naruszenia należy wziąć pod uwagę jej [jego] charakter, rzeczywisty wpływ na rynek tam, gdzie może to być zmierzone, oraz rozmiar właściwego rynku geograficznego. Naruszenia będą więc zaliczane do jednej z trzech kategorii: naruszeń o małym znaczeniu, poważnych naruszeń oraz bardzo poważnych naruszeń.

— naruszenia o małym znaczeniu:

[...]

Możliwe grzywny: 1 000 [...] do 1 miliona [EUR].

— poważne naruszenia:

[...]

Możliwe grzywny: 1 milion [...] do 20 milionów [EUR].

— bardzo poważne naruszenia:

Ogólnie będą to ograniczenia horyzontalne, takie jak kartele cenowe i podział rynku, lub inne praktyki, które narażają na szwank prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku, takie jak podział krajowych rynków oraz wyraźne nadużywanie pozycji dominującej przez przedsiębiorstwa posiadające rzeczywisty monopol [...]

Możliwe grzywny: powyżej 20 milionów [EUR]”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

9 W pkt 3–29 zaskarżonego wyroku Sąd streścił okoliczności leżące u podstaw sporu w następujący sposób:

„3 W dniu 11 lipca 2003 r. Wanadoo España SL (obecnie France Telecom España SA) (zwana dalej »France Telecom«) złożyła do Komisji Wspólnot Europejskich skargę, w której zarzuca, że różnica między cenami hurtowymi, jakie spółki zależne Telefóniki żądały od swoich konkurentów za hurtowe usługi dostępu szerokopasmowego w Hiszpanii, a cenami detalicznymi, jakie stosowały one wobec użytkowników końcowych, była niewystarczająca, aby konkurenci Telefóniki mogli z nią konkurować (motyw 26 [spornej] decyzji).

[...]

6 W dniu 4 lipca 2007 r. Komisja wydała decyzję będącą przedmiotem skargi w niniejszej sprawie.

7 W pierwszej kolejności w [spornej] decyzji Komisja określiła trzy właściwe rynki produktowe, tj. detaliczny rynek dostępu szerokopasmowego i dwa hurtowe rynki dostępu szerokopasmowego (motywy 145–208 [spornej] decyzji).

8 Właściwy rynek detaliczny obejmuje zgodnie z [sporną] decyzją wszystkie usługi szerokopasmowe niezależnie od tego, czy są one świadczone przez łącza ADSL (Asymetric Digital Subscriber Line, asymetrycznej cyfrowej linii abonenckiej) czy za pomocą innych technologii; te sprzedawane na »masowym rynku konsumenckim« usługi są przeznaczone dla użytkowników domowych i tych niebędących gospodarstwami domowymi. Rynek ten nie obejmuje natomiast usług dostępu szerokopasmowego dostosowanych do indywidualnych potrzeb, skierowanych głównie do »dużych klientów« (motyw 153 [spornej] decyzji).

9 W zakresie dotyczącym rynków hurtowych Komisja wskazała, że dostępne były trzy główne oferty hurtowe, a mianowicie oferta ramowa dla uwalniania pętli lokalnej, proponowana jedynie przez Telefónicę, hurtowa oferta regionalna (GigADSL, zwana dalej »regionalnym produktem hurtowym«), również proponowana jedynie przez Telefónicę, i wiele krajowych ofert hurtowych na produkty sprzedawane zarówno przez Telefónicę (ADSL-IP i ADSL-IP Total, zwane dalej »krajową usługą hurtową«), jak i przez innych operatorów w oparciu o uwolnienie pętli lokalnej lub regionalny produkt hurtowy (motyw 75 [spornej] decyzji).

[...]

14 Komisja doszła do wniosku, że rynki hurtowe właściwe do celów [spornej] decyzji obejmują hurtowy produkt regionalny i hurtowy produkt krajowy z wyłączeniem hurtowych usług świadczonych poprzez sieć kablową i technologii alternatywnych w stosunku do ADSL (motywy 6, 208 [spornej] decyzji).

- 15 Właściwe rynki geograficzne – hurtowy i detaliczny – obejmują zgodnie z [sporną] decyzją terytorium krajowe (Hiszpanii) (motyw 209 [spornej] decyzji).
- 16 W drugiej kolejności Komisja uznała, że Telefónica zajmowała pozycję dominującą na obydwu właściwych rynkach hurtowych (motywy 223–242 [spornej] decyzji). W rozważanym okresie Telefónica posiadała bowiem monopol na dostarczanie regionalnego produktu hurtowego i zajmowała ponad 84% rynku krajowego produktu hurtowego (motywy 223, 235 [spornej] decyzji). Zgodnie z [sporną decyzją] (motywy 243–277) Telefónica zajmowała również pozycję dominującą na rynku detalicznym.
- 17 W trzeciej kolejności Komisja zbadała, czy Telefónica nadużyła pozycji dominującej na właściwych rynkach (motywy 278–694 [spornej] decyzji). W tym względzie Komisja uznała, że Telefónica naruszyła art. [102 TFUE], narzucając swym konkurentom niesłuszne ceny w postaci nożyc cenowych między cenami detalicznego dostępu szerokopasmowego na hiszpańskim »masowym rynku konsumenckim« a cenami hurtowego dostępu szerokopasmowego na szczeblu regionalnym i krajowym w okresie od września 2001 r. do grudnia 2006 r. (motyw 694 [spornej] decyzji).
- [...]
- 24 W czwartej kolejności Komisja uznała, że w niniejszej sprawie zakłócona była wymiana handlowa między państwami członkowskimi, ponieważ polityka cenowa Telefóniki dotyczy usług dostępu operatora zajmującego pozycję dominującą na rynku obejmującym całe terytorium hiszpańskie, stanowiące istotną część rynku wewnętrznego (motywy 695–697 [spornej] decyzji).
- 25 Do celów obliczenia kwoty grzywny Komisja zastosowała w [spornej] decyzji metodę określoną w [wytycznych z 1998 r.].
- 26 Po pierwsze, Komisja oceniła wagę i wpływ naruszenia oraz zasięg właściwego rynku geograficznego. Przede wszystkim, co się tyczy wagi naruszenia, Komisja uznała, że chodzi o istotne nadużycie ze strony przedsiębiorstwa posiadającego prawie całkowity monopol, które to nadużycie zgodnie z wytycznymi z 1998 r. należy uznać za »bardzo poważne« (motywy 739–743 [spornej] decyzji). W motywach 744–750 [spornej] decyzji Komisja w szczególności odróżniła niniejszy przypadek od decyzji Komisji 2003/707/WE z dnia 21 maja 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. [102 TFUE] (sprawa COMP/C 1/37.451, 37.578, 37.579 – Deutsche Telekom AG) (Dz.U. L 263, s. 9, zwana dalej »decyzją w sprawie Deutsche Telekom«), w której nadużycie popełnione przez Deutsche Telekom, również polegające na zaniżaniu marży, nie zostało uznane za »bardzo poważne« w rozumieniu wytycznych z 1998 r. Następnie, w odniesieniu do wpływu naruszenia, Komisja uwzględniła okoliczność, że rynki uznane w [spornej] decyzji za właściwe miały istotną wartość gospodarczą, że odgrywały kluczową rolę w rozwoju społeczeństwa informacyjnego i że nadużycie popełnione przez Telefónicę miało istotny wpływ na rynek detaliczny (motywy 751, 753 [spornej] decyzji). Wreszcie, jeśli chodzi o zasięg właściwego rynku geograficznego, Komisja wskazała w szczególności, że hiszpański rynek szerokopasmowy był piątym co do wielkości rynkiem szerokopasmowym w Unii Europejskiej i że, choć przypadki występowania nożyc cenowych siłą rzeczy ograniczały się do jednego państwa członkowskiego, to jednak uniemożliwiały podmiotom gospodarczym z innych państw członkowskich wejście na dynamicznie rozwijający się rynek (motywy 754, 755 [spornej] decyzji).
- 27 Zgodnie ze [sporną] decyzją kwota wyjściowa grzywny w wysokości 90 000 000 EUR uwzględnia fakt, że waga praktyki stanowiącej nadużycie stała się bardziej oczywista z upływem przedmiotowego okresu, a zwłaszcza po przyjęciu decyzji w sprawie Deutsche Telekom (motywy 756, 757 [spornej] decyzji). Do kwoty tej zastosowano mnożnik wynoszący 1,25, aby uwzględnić znaczne możliwości gospodarcze Telefóniki i aby zapewnić nadanie grzywnie wystarczająco odstrasżającego charakteru, w wyniku czego kwota wyjściowa grzywny została ustalona na 112 500 000 EUR (motyw 758 [spornej] decyzji).

- 28 Po drugie, ponieważ naruszenie trwało od września 2001 r. do grudnia 2006 r., tj. pięć lat i cztery miesiące, Komisja podwyższyła kwotę wyjściową o 50%. Podstawowa kwota grzywny została w ten sposób ustalona na 168 750 000 EUR (motywy 759–761 [spornej] decyzji).
- 29 Na podstawie dostępnych dowodów Komisja uznała, że w niniejszym przypadku należy przyjąć istnienie pewnych okoliczności łagodzących, ponieważ naruszenie zostało popełnione co najmniej wskutek niedbalstwa. Telefónice przyznano zatem obniżenie kwoty grzywny o 10%, co spowodowało ustalenie grzywny na kwotę 151 875 000 EUR (motywy 765, 766 [spornej] decyzji)”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 października 2007 r. skarżące w pierwszej instancji wniosły skargę, w której zażądały stwierdzenia nieważności spornej decyzji oraz, tytułem ewentualnym, uchylecia lub obniżenia kwoty nałożonej przez Komisję grzywny.
- 11 Na poparcie swojego głównego żądania podniosły one sześć zarzutów, opartych odpowiednio na naruszeniu prawa do obrony, błędach w ustaleniach faktycznych i naruszeniu prawa przy definiowaniu właściwych rynków hurtowych, błędach w ustaleniach faktycznych i naruszeniu prawa przy ustalaniu dominującej pozycji na rynkach właściwych, naruszeniu prawa przy stosowaniu art. [102 TFUE] w odniesieniu do ich mającego znamiona nadużycia zachowania, błędów w ustaleniach faktycznych lub błędów w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa w odniesieniu do ich mającego znamiona nadużycia zachowania i jego antykonkurencyjnego skutku oraz, wreszcie, na zastosowaniu *ultra vires* art. [102 TFUE] i naruszeniu zasad pomocniczości, proporcjonalności, pewności prawa, lojalnej współpracy oraz dobrej administracji.
- 12 Na poparcie żądań podniesionych tytułem ewentualnym skarżące w pierwszej instancji przedstawiły dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zarzut drugi, podniesiony tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, dotyczył błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa oraz zasad proporcjonalności, równego traktowania, indywidualizacji kar, a także obowiązku uzasadnienia, które to błędy miały zostać popełnione przy ustalaniu kwoty grzywny.
- 13 Postanowieniami wydanymi odpowiednio w dniach 31 lipca 2008 r. i 28 lutego 2011 r. France Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (zwane dalej „Ausbanc Consumo”) i France Telecom, z jednej strony, a także European Competitive Telecommunications Association (zwane dalej „ECTA”), zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.
- 14 Sąd oddalił wszystkie podniesione zarzuty oraz skargę w całości.

Żądania stron przed Trybunałem

- 15 Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału:
- tytułem żądania głównego:
 - o całkowite lub częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - całkowite lub częściowe stwierdzenie nieważności spornej decyzji na podstawie dostępnego materiału dowodowego;

- uchylenie grzywny lub zmniejszenie jej kwoty zgodnie z art. 261 TFUE;
 - uchylenie grzywny lub zmniejszenie jej kwoty z tytułu nieuzasadnionej przewlekłości postępowania przed Sądem, oraz
 - obciążenie Komisji oraz interwenientów w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed Sądem ich kosztami.
- Jeśli na obecnym etapie postępowania nie byłoby to możliwe, tytułem żądania ewentualnego:
- uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne odesłanie sprawy do Sądu, aby ten wydał rozstrzygnięcie w świetle kwestii prawnych wyjaśnionych przez Trybunał;
 - uchylenie grzywny lub zmniejszenie jej kwoty zgodnie z art. 261 TFUE;
 - obciążenie Komisji oraz interwenientów w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed Sądem ich kosztami.
- W każdym razie, zgodnie z art. 15 TFUE, udostępnienie dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy, która odbyła się przed Sądem w dniu 23 maja 2011 r., a także przeprowadzenie rozprawy.
- 16 Komisja wnosi do Trybunału o:
- uznanie odwołania za niedopuszczalne w całości lub części lub też oddalenie go jako bezzasadnego;
 - tytułem żądania ewentualnego, na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że niniejsze odwołanie winno zostać uwzględnione, oddalenie w każdym razie żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji oraz
 - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami.
- 17 Ausbanc Consumo wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania i potwierdzenie zaskarżonego wyroku w całości;
 - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami oraz
 - w każdym razie, zgodnie z art. 15 TFUE, udostępnienie dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy, która odbyła się przed Sądem w dniu 23 maja 2011 r.
- 18 France Télécom wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania w całości;
 - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami zarówno w niniejszym postępowaniu, jak i w postępowaniu przed Sądem, oraz
 - przeprowadzenie rozprawy.
- 19 ECTA wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania;

- oddalenie także podniesionych przez wnoszące odwołanie tytułem ewentualnym żądań mających na celu uchylenie grzywny lub zmniejszenie jej kwoty oraz
- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami.

W przedmiocie odwołania

- 20 Wnoszące odwołanie opierają je na dziesięciu skierowanych przeciwko zaskarżonemu wyrokowi zarzutom nieważności.
- 21 Na wstępie należy przeanalizować zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję przeciwko odwołaniu jako całości, a także przeciwko podniesionym przez wnoszące odwołanie i Ausbanc Consumo żądaniom dotyczącym udostępnienia dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy przed Sądem.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionemu przez Komisję przeciwko odwołaniu jako całości

- 22 Komisja zarzuca niedopuszczalność odwołania, podnosząc następujące argumenty.
- 23 Po pierwsze, Komisja podkreśla, że odwołanie to jest nadzwyczaj obszerne, zawiera powtórzenia i wielokrotnie na jednej jego stronie podnoszonych jest szereg zarzutów, efektem czego wydaje się, iż zawiera ono ich kilkaset, co stanowi swoisty rekord w historii rozpatrywanych przez sądy Unii sporów.
- 24 Po drugie, za pomocą podnoszonych w ramach odwołania zarzutów wnoszące je chcą praktycznie doprowadzić do przeprowadzenia ponownej analizy okoliczności faktycznych pod pozorami twierdzenia, że Sąd miał zastosować „błędne kryterium prawne”.
- 25 Po trzecie, zarzuty odwołania zbyt często przyjmują postać nieuzasadnionych w jakikolwiek sposób i nieopartych niczym twierdzeń.
- 26 Po czwarte, zdaniem Komisji wnoszące odwołanie, po pierwsze, częstokroć podważają w nim sporną decyzję, a nie – zaskarżony wyrok i, po drugie, nawet w przypadku, gdy dotyczą one zaskarżonego wyroku, niemal nigdy nie wskazują tych jego fragmentów czy punktów, w których Sąd miał się dopuścić naruszeń prawa.
- 27 Po piąte, Komisja podnosi, że nie jest ona w stanie wykonać przysługującego jej prawa do obrony w ramach tak niejednoznacznie i nieczytelnie sformułowanego odwołania, a w każdym razie jest to nadzwyczaj utrudnione, i zwraca się do Trybunału o uznanie odwołania za niedopuszczalne w całości.
- 28 Tytułem ewentualnym Komisja twierdzi, że nawet w tych rzadkich przypadkach, w których odwołanie dotyczy kwestii prawnej, podnoszona przez wnoszące odwołanie argumentacja jest w oczywisty sposób sprzeczna z orzecznictwem Trybunału. Instytucja ta zwraca się zatem do Trybunału o stwierdzenie w drodze postanowienia z uzasadnieniem oczywiście bezzasadnego charakteru tego odwołania.
- 29 Tymczasem przypomnieć należy, że – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem – z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 112 § 1 lit. c) jego regulaminu postępowania w wersji obowiązującej w dniu wniesienia niniejszego odwołania wynika, iż odwołanie powinno dokładnie określać kwestionowane części zaskarżonego wyroku oraz argumenty na poparcie żądania jego uchylenia, gdyż inaczej odwołanie lub dany jego zarzut są niedopuszczalne

(zob. w szczególności wyroki: Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 426; a także Deutsche Telekom/Komisja, C-280/08 P, EU:C:2010:603, pkt 24).

- 30 Nie spełnia więc tych wymogów i winien zostać uznany za niedopuszczalny zarzut odwołania oparty na argumentacji, która nie jest jasna i precyzyjna w stopniu wystarczającym, by pozwolić Trybunałowi na dokonanie należącej do niego kontroli zgodności z prawem, ponieważ podstawowe dane, na których oparty jest ten zarzut, nie wynikają w sposób wystarczająco spójny i zrozumiały z samego brzmienia tego odwołania, które zostało sformułowane w rozpatrywanym zakresie w sposób niejasny i niejednoznaczny (zob. podobnie wyroki Thyssen Stahl/Komisja, C-194/99 P, EU:C:2003:527, pkt 105, 106; a także Arkema/Komisja, C-520/09 P, EU:C:2011:619, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał rozstrzygnął również, że należy oddalić jako oczywiście niedopuszczalne pozbawione spójnej struktury odwołanie ograniczające się do ogólnych stwierdzeń i niewskazujące dokładnie tych punktów zaskarżonego postanowienia, w których miano się dopuścić naruszenia prawa (zob. postanowienie Weber/Komisja, C-107/07 P, EU:C:2007:741, pkt 26–28).
- 31 W zakresie dotyczącym wniesionego odwołania należy stwierdzić, jak podkreśla Komisja, że zawiera ono wiele zarzutów i argumentów, które należy uznać za niedopuszczalne. Nie można jednak uznać, że niniejsze odwołanie jest niedopuszczalne w całości. Za pomocą szeregu podniesionych w nim zarzutów wskazano bowiem z wystarczającą dokładnością kwestionowane elementy zaskarżonego wyroku i przedstawiono z wystarczającą jasnością powołane argumenty prawne. Co za tym idzie, pomimo nieprawidłowości, które zostaną stwierdzone poniżej, należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję przeciwko odwołaniu jako całości.

W przedmiocie żądań dotyczących udostępnienia dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy przed Sądem

- 32 Wnoszące odwołanie i Ausbanc Consumo zwróciły się na podstawie art. 15 TFUE o udostępnienie dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy, która odbyła się przed Sądem w dniu 23 maja 2011 r.
- 33 W tym względzie art. 169 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że żądania odwołania mają na celu uchylenie, w całości lub w części, orzeczenia Sądu, w brzmieniu zawartym w sentencji.
- 34 Żądania podniesione przez wnoszące odwołanie i Ausbanc Consumo nie mają na celu uchylenia, w całości lub w części, zaskarżonego wyroku. Ponadto podmioty te nie wyjaśniają, w jakim celu żądają one dostępu do dosłownego zapisu lub nagrania rozprawy, która odbyła się przed Sądem w dniu 23 maja 2011 r., ani też tego, w jakim zakresie taki ewentualny dostęp do tych dokumentów może być dla nich użyteczny w kontekście poniesionych przez nie żądań mających na celu odpowiednio uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.
- 35 Te podniesione przez wnoszące odwołanie i Ausbanc Consumo żądania dostępu należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie argumentu opartego na uchybieniu przez Sąd ciążącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania

- 36 W części piątej piątego zarzutu odwołania wnoszące je twierdzą, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”) w zakresie dotyczącym oceny nadużycia pozycji dominującej i skutków, jakie to nadużycie pociągnęło za sobą dla konkurencji.

- 37 Ponadto wnoszące odwołanie przedstawiają wielokrotnie argument, zgodnie z którym Sąd uchybił ciążącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w zakresie dotyczącym ustalenia tego, że doszło do naruszenia – zwłaszcza zaś w ramach zarzutów drugiego i trzeciego.
- 38 Ze względu na to, że argumenty te są identyczne lub też pokrywają się w znacznym zakresie, należy przeanalizować je łącznie i przed przystąpieniem do analizy innych zarzutów.
- 39 Na wstępie należy przypomnieć podstawowe cechy, jakie charakteryzują przewidziane w prawie Unii środki odwoławcze mające zapewnić skuteczną ochronę sądową przedsiębiorstwom, odnośnie do których Komisja wydała decyzję nakładającą na nie grzywnę za naruszenie reguł konkurencji.
- 40 Zasada skutecznej ochrony sądowej stanowi ogólną zasadę prawa Unii, która jest wyrażona obecnie w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i która w prawie Unii odpowiada art. 6 ust. 1 EKPC (zob. wyroki Chalkor/Komisja, C-386/10 P, EU:C:2011:815, pkt 51; Otis i in., C-199/11, EU:C:2012:684, pkt 47; a także Schindler Holding i in./Komisja, C-501/11 P, EU:C:2013:522, pkt 36).
- 41 Należy przypomnieć, że jakkolwiek zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe chronione na mocy EKPC są częścią prawa Unii jako jego zasady ogólne i jakkolwiek art. 52 ust. 3 karty nakazuje prawom chronionym na mocy tej karty odpowiadającym prawom chronionym na mocy EKPC przypisywać takie samo znaczenie i takie same skutki, jakie mają prawa ujęte we wspomnianej konwencji, to jednak konwencja ta, do czasu przystąpienia do niej Unii, nie stanowi aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii (zob. wyrok Schindler Holding i in./Komisja, EU:C:2013:522, pkt 32).
- 42 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem prawo Unii przewiduje system kontroli sądowej decyzji Komisji dotyczących postępowań na mocy art. 102 TFUE, który zapewnia wszystkie gwarancje wymagane przez art. 47 karty (zob. podobnie wyroki Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 67; Otis i in., EU:C:2012:684, pkt 56, 63). W ramach tego systemu kontroli sądowej jest przeprowadzana przewidziana w art. 263 TFUE kontrola zgodności z prawem wydanych przez instytucje aktów, która w zastosowaniu art. 261 TFUE może zostać uzupełniona wykonaniem nieograniczonego prawa orzekania w odniesieniu do kar przewidzianych w tych aktach.
- 43 W zakresie dotyczącym kontroli zgodności z prawem decyzji wydanych przez Komisję w dziedzinie prawa konkurencji, art. 263 TFUE akapity pierwszy i drugi stanowi, że Trybunał kontroluje legalność aktów Komisji zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich i jest w tym względzie właściwy do orzekania w zakresie wniesionych skarg podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z ich stosowaniem czy też nadużycia władzy. Zgodnie z art. 256 TFUE Sąd sprawuje w pierwszej instancji przewidzianą w art. 263 TFUE kontrolę zgodności z prawem decyzji wydanych przez Komisję w dziedzinie prawa konkurencji.
- 44 Ta kontrola zgodności z prawem jest zgodnie z art. 261 TFUE uzupełniona wykonywaniem nieograniczonego prawa orzekania w odniesieniu do grzywien lub okresowych kar pieniężnych nakładanych przez Komisję za naruszenia zasad konkurencji. Zgodnie z art. 17 rozporządzenia nr 17, zastąpionego art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, Trybunałowi przysługuje nieograniczone prawo do orzekania w przedmiocie skarg wniesionych na decyzje Komisji, w których nakładana jest grzywna lub okresowa kara pieniężna; może on nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną uchylić, obniżyć albo podwyższyć.

- 45 Z powyższego wynika, że zakresem sprawowanej kontroli zgodności z prawem objęte są wydane przez Komisję decyzje dotyczące postępowań prowadzonych w zastosowaniu art. 102 TFUE, podczas gdy zakres przewidzianego w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 nieograniczonego prawa orzekania ogranicza się do takich elementów tych decyzji jak grzywny czy okresowe kary pieniężne.
- 46 Ze względu na to, że część piąta piątego zarzutu odwołania dotyczy tych elementów spornej decyzji, w których stwierdzone zostało naruszenie, podniesiony przez wnoszące odwołanie argument oparty na uchybieniu przez Sąd ciężącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 47 karty należy rozumieć ten sposób, że dotyczy on wykonania w niniejszym przypadku przez Sąd kontroli zgodności z prawem, o której mowa w art. 263 TFUE.
- 47 W istocie wnoszące odwołanie twierdzą, że dokonując oceny nadużycia pozycji dominującej i skutków, jakie to nadużycie pociągnęło za sobą dla konkurencji, Sąd uchybił ciężącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 47 karty. W szczególności zarzucają one Sądowi, że ten nie uwzględnił ich argumentów po uprzednim stwierdzeniu w pkt 211, 220, 223, 244, 251 i 263 zaskarżonego wyroku, iż Komisja nie dopuściła się oczywistego błędu. Podnoszą one w tym względzie trzy zastrzeżenia.
- 48 W pierwszym z nich zarzucają one Sądowi, że ten przeprowadził ograniczoną kontrolę oczywistego błędu w ocenie okoliczności, w przypadku których nie było potrzeby przeprowadzania złożonych ocen ekonomicznych.
- 49 W drugim z nich wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie ograniczył się do przeprowadzenia kontroli tego, czy Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, unikając w ten sposób konieczności przeprowadzania analizy tego, czy dostarczone przez tę instytucję dowody mogą stanowić podstawę wniosków wyciągniętych przez nią odnośnie do oceny złożonej sytuacji gospodarczej zgodnie z wyrokiem Komisja/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, pkt 39).
- 50 W trzecim z nich twierdzą one, że Sąd nawet w przypadku złożonych kwestii ekonomicznych jest zobowiązany do przeprowadzenia kontroli w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 6 EKPC w wykładni przyjętej w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPC) z dnia 27 września 2011 r. w sprawie A. Menarini Diagnostics S.r.l. przeciwko Włochom (nr 43509/08), w którym kryterium oczywistego błędu w ocenie nie poświęcono najmniejszej uwagi.
- 51 Zgodnie z orzecnictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przestrzeganie art. 6 EKPC nie wyklucza tego, aby w postępowaniu o charakterze administracyjnym „kara” była nakładana w pierwszym rzędzie przez organ administracyjny. Niezbędne jest jednak, aby decyzja organu administracyjnego, która sama nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 6 ust. 1 EKPC, podlegała następnie kontroli przeprowadzanej przez organ sądowy dysponujący nieograniczonym prawem orzekania (wyrok ETPC w sprawie Segame SA przeciwko Francji nr 4837/06, § 55, ETPC 2012; ww. wyrok w sprawie A. Menarini Diagnostics przeciwko Włochom, § 59).
- 52 Również z orzecnictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynika, że jedną z cech organu sądowego, któremu przysługuje nieograniczone prawo orzekania, jest posiadanie uprawnienia do zmiany decyzji wydanej przez organ niższego szczebla w odniesieniu do wszystkich aspektów, zarówno faktycznych, jak i prawnych. Taki organ sądowy powinien w szczególności posiadać kompetencje do zbadania wszystkich zagadnień faktycznych i prawnych, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu (zob. w szczególności ww. wyrok ETPC w sprawie A. Menarini Diagnostics przeciwko Włochom, § 59; wyrok Schindler Holding i in./Komisja, EU:C:2013:522, pkt 35).
- 53 Z utrwalonego orzecnictwa wynika zaś, że sprawowana na podstawie art. 263 TFUE kontrola zgodności z prawem polega na tym, iż sąd Unii przeprowadza, zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym, ocenę podniesionych przeciwko spornej decyzji argumentów, i jest on przy tym

uprawniony do przeprowadzenia oceny dowodów, stwierdzenia nieważności spornej decyzji i do zmiany kwoty grzywien (zob. podobnie wyrok Schindler Holding i in./Komisja, EU:C:2013:522, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 54 W tym względzie Trybunał miał bowiem już sposobność podkreślić, że chociaż w dziedzinach, w których zachodzi potrzeba dokonania złożonych ocen ekonomicznych, Komisja dysponuje pewnym zakresem uznania w sprawach gospodarczych, nie oznacza to, iż sąd Unii powinien powstrzymać się od kontroli dokonanej przez Komisję interpretacji danych o charakterze ekonomicznym. Sąd Unii powinien bowiem dokonać zwłaszcza weryfikacji nie tylko prawidłowości przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (wyroki: Komisja/Tetra Laval, EU:C:2005:87, pkt 39; Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 54; a także Otis i in., EU:C:2012:684, pkt 59).
- 55 Ponadto brak przeprowadzania z urzędu kontroli całości spornej decyzji nie narusza zasady skutecznej ochrony sądowej. Nie jest niezbędne dla przestrzegania tej zasady, by Sąd – z pewnością zobowiązany do ustosunkowania się do podniesionych zarzutów oraz przeprowadzenia kontroli, tak pod względem prawnym, jak i faktycznym – miał obowiązek dokonać z urzędu kompletnego badania akt sprawy (wyroki Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 66; a także Kone i in./Komisja, EU:C:2013:696, pkt 32).
- 56 Do sądu Unii należy zatem przeprowadzenie kontroli legalności, której dokonuje na podstawie dowodów przedstawionych przez stronę skarżącą na poparcie podniesionych zarzutów, a w trakcie której nie może polegać na zakresie uznania, którym dysponuje Komisja w odniesieniu do oceny tych aspektów rozpatrywanej sprawy, z których pogłębionej kontroli faktycznej i prawnej rezygnuje (zob. podobnie wyroki: Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 62; Schindler Holding i in./Komisja, EU:C:2013:522, pkt 37).
- 57 Ze względu na te cechy charakterystyczne przewidziana w art. 263 TFUE kontrola legalności spełnia wymogi związane z zasadą skutecznej ochrony sądowej przewidzianą w art. 6 ust. 1 EKPC, któremu w prawie Unii odpowiada art. 47 karty (zob. podobnie wyroki: Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 67; Otis i in., EU:C:2012:684, pkt 56; a także Schindler Holding i in./Komisja, EU:C:2013:522, pkt 38).
- 58 W niniejszym przypadku wnoszące odwołanie ograniczają się do mającego ogólny charakter twierdzenia, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, badając przedstawione przez Komisję dowody, nie wyjaśniając przy tym, jakiego rodzaju miałyby być to ewentualnie naruszenie, w szczególności w kontekście warunków przedstawionych w pkt 54 niniejszego wyroku. Nie podnoszą one, że Sąd nie sprawdził prawidłowości powoływanych dowodów, ich wiarygodności czy też spójności, ani też tego, że skontrolowane przez Sąd informacje nie stanowią zbioru właściwych danych, które należałoby uwzględnić przy ocenie złożonej sytuacji gospodarczej. Ponadto nie wyjaśniają one tego, w jaki sposób Sąd miałby dopuścić się naruszenia prawa, wyciągając wnioski przedstawione w pkt 211, 220, 223, 244, 251 i 263 zaskarżonego wyroku oraz w rozumowaniu, które doprowadziło do wyciągnięcia tych wniosków.
- 59 W każdym razie należy podnieść, że wykonując przewidzianą w art. 263 TFUE kontrolę legalności, Sąd nie ograniczył się do sprawdzenia jedynie tego, czy dopuszczono się oczywistych błędów w ocenie, lecz w rzeczywistości przeprowadził pogłębioną pod względem prawnym i faktycznym kontrolę spornej decyzji w świetle przedstawionych przez skarżące w pierwszej instancji zarzutów, spełniając w ten sposób wymóg przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 47 karty (zob. podobnie wyroki: Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 82; a także KME Germany i in./Komisja, C-272/09 P, EU:C:2011:810, pkt 109).

- 60 Należy zatem oddalić jako bezzasadny argument, zgodnie z którym Sąd miał uchybić ciężącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w zakresie dotyczącym ustalenia, że doszło do naruszenia; należy również oddalić jako bezzasadny zarzut piąty.

W przedmiocie zarzutów pierwszego i dziewiątego, opartych na naruszeniu prawa do obrony

- 61 W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył ich prawo do obrony. Zarzut ten składa się z czterech części.
- 62 Dziewiąty podniesiony przez wnoszące odwołanie zarzut oparty został na przewlekłości postępowania przed Sądem. Ze względu na to, że powtórzona została w nim niemal dosłownie część argumentów przedstawionych w części pierwszej zarzutu pierwszego, należy zbadać je łącznie.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego i w przedmiocie zarzutu dziewiątego, opartych na nieproporcjonalnym czasie trwania postępowania

- 63 W pierwszej części zarzutu pierwszego i w zarzucie dziewiątym wnoszące odwołanie twierdzą, że postępowanie przed Sądem trwało nieproporcjonalnie długo, co narusza ich podstawowe prawo do skutecznej ochrony sądowej w rozsądnym terminie, gwarantowane przez art. 47 karty i art. 6 EKPC.
- 64 Ponieważ wnoszące odwołanie żądają uchylenia zaskarżonego wyroku i, tytułem ewentualnym, uchylenia go w zakresie, w jakim potwierdza on nałożenie na nie grzywny, a także – obniżenia kwoty tej grzywny, należy podnieść, iż w braku jakiejkolwiek poszlaki wskazującej na to, że przewlekłość postępowania przed Sądem miała wpływ na wynik sporu, nieprzestrzeganie terminu do wydania rozsądnego orzeczenia nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. W przypadku gdy nieprzestrzeganie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia pozostaje bez wpływu na wynik sporu, uchylenie zaskarżonego wyroku nie byłoby w stanie zaradzić naruszeniu przez Sąd zasady skutecznej ochrony sądowej (wyroki: Gascogne Sack Deutschland (dawniej Sachsa Verpackung)/Komisja, C-40/12 P, EU:C:2013:768, pkt 81, 82; Kendrion/Komisja, C-50/12 P, EU:C:2013:771, pkt 82, 83; a także Groupe Gascogne/Komisja, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 81, 82).
- 65 W niniejszej sprawie wnoszące odwołanie nie przedstawiły Trybunałowi jakiejkolwiek poszlaki mogącej świadczyć o tym, iż nieprzestrzeganie przez Sąd rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. W szczególności podniesiona przez nie argumentacja, zgodnie z którą nie mogły one wnieść odwołań przed wydaniem rozstrzygnięcia w wyroku TeliaSonera Sverige (C-52/09, EU:C:2011:83), nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że Sąd mógłby rozstrzygnąć inaczej zawisły przed nim w niniejszym przypadku spór.
- 66 W zakresie, w jakim wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału tytułem ewentualnym, aby obniżył on kwotę nałożonej na nie grzywny, należy przypomnieć, iż naruszenie przez sąd Unii wynikającego z art. 47 akapit drugi karty obowiązku do wydania w rozsądnym terminie orzeczenia w sprawach do niego skierowanych powinno spotkać się z sankcją w postaci skargi o odszkodowanie wniesionej przed Sąd, ponieważ taka skarga stanowi skuteczny ku temu środek. Żądanie naprawienia szkody spowodowanej nieprzestrzeganiami przez Sąd rozsądnego terminu do wydania orzeczenia nie może być bezpośrednio przedłożone Trybunałowi w ramach odwołania, lecz należy je złożyć do samego Sądu (wyroki Gascogne Sack Deutschland (dawniej Sachsa Verpackung)/Komisja, EU:C:2013:768, pkt 86–90; Kendrion/Komisja, EU:C:2013:771, pkt 91–95; a także Groupe Gascogne/Komisja, EU:C:2013:770, pkt 80–84).

- 67 To zatem Sąd – orzekając w innym składzie niż ten, który rozpoznawał spór zapoczątkowujący postępowanie, którego czas trwania jest krytykowany – jest zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE właściwy, aby wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie takiego żądania odszkodowawczego (wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 90).
- 68 W niniejszym przypadku skarga nie zawiera koniecznych informacji o przebiegu postępowania w pierwszej instancji, na podstawie których Trybunał mógłby wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie nieracjonalności czasu trwania tego postępowania.
- 69 W świetle powyższych rozważań pierwszą część zarzutu pierwszego i zarzut dziewiąty należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, stwierdzając niedopuszczalność pewnych argumentów zawartych w załącznikach

- 70 W drugiej części zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, po pierwsze, rozstrzygając w pkt 62 i 63 zaskarżonego wyroku, iż załączniki do skargi wszczynającej postępowanie i do repliki zostaną wzięte pod uwagę tylko w takim zakresie, w jakim wspierają lub uzupełniają zarzuty lub argumenty wyraźnie powołane w treści pism i, po drugie, uznał w pkt 231, 250 i 262 tego wyroku za niedopuszczalne, ze względu na wcześniej przypomnianą zasadę, pewne zawarte w tych załącznikach argumenty dotyczące obliczania wartości końcowej, średniego czasu relacji z klientem i dwukrotnego zaksięgowania niektórych pozycji kosztowych.
- 71 Należy podnieść, że w tych punktach Sąd zastosował przypomnianą w pkt 58 zaskarżonego wyroku oraz zapisaną w art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem zasadę proceduralną, zgodnie z którą istotne okoliczności faktyczne i prawne podniesione na poparcie skargi muszą wynikać, przynajmniej zwięźle, ale w sposób spójny i zrozumiały, z treści samej skargi, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 26 opinii.
- 72 W zakresie dotyczącym podniesionego przez skarżące w pierwszej instancji twierdzenia, zgodnie z którym Sąd nie mógł żądać od nich, aby zawarły w swej skardze wszystkie obliczenia, na których oparły one swe argumenty, stwierdzić należy, że nie wskazały z wystarczającą dokładnością naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd. W związku z tym twierdzenie to powinno zostać odrzucone jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.
- 73 W konsekwencji część drugą zarzutu pierwszego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a w pozostałej części – oddalić jako pozbawioną znaczenia dla niniejszej sprawy.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, stwierdzając niedopuszczalność argumentów dotyczących braku niezbędnego charakteru infrastruktury dostępowej na poziomie krajowym i regionalnym

- 74 W trzeciej części zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą, że w pkt 182 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył fakty i naruszył prawo do obrony, orzekając, iż nie powołały się one na brak niezbędnego charakteru produktów hurtowych w ramach oceny skutków ich zachowania.
- 75 Należy podnieść, że ten argument jest, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 27 opinii, pozbawiony znaczenia dla sprawy, skoro powołanie się na niezbędny charakter produktów hurtowych wpisuje się w szersze ramy argumentacji, za pomocą której skarżące w pierwszej instancji zażądały od Sądu zastosowania kryteriów określonych przez Trybunał w wyroku *Bronner* (C-7/97, EU:C:1998:569) w odniesieniu do mającej znamiona nadużycia odmowy świadczenia. Jak zaś bowiem wynika z pkt 180 i 181 zaskarżonego wyroku, zarzucane skarżącym w pierwszej instancji mające znamiona naruszenia

zachowanie polegające na stosowaniu nożyc cenowych stanowi odrębną postać nadużycia innego niż odmowa świadczenia, efektem czego kryteria ustalone w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) nie znalazły w niniejszym przypadku zastosowania (wyrok TeliaSonera Sverige, EU:C:2011:83, pkt 55–58).

76 W rezultacie część trzecią zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części czwartej zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa do obrony i domniemania niewinności

77 W czwartej części zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył ich prawo do obrony i domniemania niewinności, rozstrzygając w zakresie dotyczącym pewnych zawartych w spornej decyzji argumentów, które nie zostały powołane przez Komisję w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, iż to wnoszące odwołanie winny były wykazać, że rezultat, do którego Komisja doszła w spornej decyzji, byłby inny, gdyby argumenty te nie zostały uwzględnione.

78 Należy stwierdzić, że za pomocą podniesionych w tym względzie argumentów wnoszące odwołanie nie wskazują tych punktów zaskarżonego wyroku, w których Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa.

79 W świetle utrwalonego orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku należy zatem odrzucić czwartą część zarzutu pierwszego jako niedopuszczalną.

80 W świetle powyższego zarzut pierwszy należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a częściowo – oddalić jako bezzasadny; zarzut dziewiąty należy natomiast oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd przy określaniu właściwych rynków hurtowych

81 W zarzucie drugim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa przy określaniu właściwych rynków hurtowych. Komisja, ECTA, France Telecom i Ausbanc Consumo twierdzą, że zarzut ten jest niedopuszczalny.

82 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że za pomocą argumentów, na których oparto ten zarzut, nie wskazano z wystarczającą dokładnością naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, gdyż stanowią one mające ogólny charakter i nieoparte niczym twierdzenia dotyczące przede wszystkim naruszenia domniemania niewinności i zasad rządzących rozkładem ciężaru dowodu, efektem czego należy je odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.

83 W drugiej kolejności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w pkt 117 zaskarżonego wyroku dopuścił się błędu przy dokonywaniu szeregu ocen dotyczących okoliczności faktycznych związanych ze znacznymi inwestycjami, jakie pociąga za sobą korzystanie z uwolnienia pętli lokalnej.

84 Należy zaś przypomnieć, że zgodnie z art. 256 TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że to wyłącznie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny okoliczności faktycznych, a także, co do zasady, do zbadania dowodów, które dopuścił on na poparcie tych okoliczności. Ocena ta nie stanowi zatem, z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów, kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału (wyroki Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, EU:C:2009:498, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo, a także E.ON Energie/Komisja, C-89/11 P, EU:C:2012:738, pkt 64).

85 W świetle tego orzecznictwa należy odrzucić jako niedopuszczalną podniesioną przez wnoszące odwołanie argumentację dotyczącą inwestycji koniecznych do korzystania z uwolnienia pętli lokalnej.

- 86 W trzeciej kolejności wnoszące odwołanie kwestionują ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd w pkt 115 i nast. zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu której wyciągnął on w pkt 134 tego wyroku wnioski, że Komisja słusznie wykluczyła uwolnienie pętli lokalnej z właściwego w rozpatrywanym przypadku rynku. W szczególności wnoszące odwołanie uważają za błędną ocenę, zgodnie z którą dany operator powinien mieć pewną masę krytyczną konieczną do tego, aby móc dokonywać inwestycji koniecznych do korzystania z uwolnienia pętli lokalnej.
- 87 W czwartej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się błędu w ocenie, potwierdzając w pkt 123 zaskarżonego wyroku rozumowanie Komisji, zgodnie z którym zastępowalność niezbędna dla określenia rynku właściwego musi być możliwa do realizacji w krótkim czasie. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd pominął okoliczność, że test SSNIP („small but significant and non transitory increase in price” czyli „niewielkiego, lecz odczuwalnego i trwałego wzrostu cen”) winien zostać przeprowadzony w konkretnych ramach czasowych.
- 88 W piątej kolejności wnoszące odwołanie kwestionują zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd wykluczył występowanie asymetrycznej wzajemnej zastępowalności produktów hurtowych.
- 89 Ze względu na to, że argumenty te zostały podniesione w celu zakwestionowania poczynionych przez Sąd ocen okoliczności faktycznych, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku należy odrzucić je jako niedopuszczalne.
- 90 W świetle powyższego i jak podkreśla rzecznik generalny w pkt 12 opinii, należy uwzględnić podniesiony przez Komisję, ECTA, France Telecom i Ausbanc Consumo zarzut niedopuszczalności i odrzucić zarzut drugi w całości jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu prawa przy dokonywaniu oceny pozycji dominującej

- 91 W trzecim zarzucie odwołania wnoszące je podnoszą, że Sąd dopuścił się w pkt 146 i nast. zaskarżonego wyroku naruszeń prawa przy ustalaniu tego, czy Telefónica i jej spółki zależne rzeczywiście zajmowały na rynkach właściwych pozycję dominującą. W szczególności wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że ten oparł wnioski dotyczące pozycji dominującej na podstawie znacznych udziałów, jakie zajmowały one na rynkach właściwych, czyli 100% na regionalnym rynku hurtowym i 84% na krajowym rynku hurtowym, nie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywistej presji konkurencyjnej, jakiej były one poddane na tych rynkach.
- 92 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że Sąd w pkt 156, 157 i 160–167 zaskarżonego wyroku przeanalizował podniesione przez skarżące w pierwszej instancji twierdzenia mające na celu wykazanie, iż na rynkach właściwych była wywierana presja konkurencyjna i stwierdził, że nie przedstawiły one niczego, co mogłoby podważyć wyciągnięty wniosek, zgodnie z którym Telefónica i jej spółki zależne posiadały pozycję dominującą na tych rynkach.
- 93 Ze względu na to, że za pomocą podnoszonych argumentów wnoszące odwołanie usiłują zakwestionować ocenę okoliczności faktycznych, argumenty te należy odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.
- 94 Zarzut trzeci należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu prawa własności oraz zasad proporcjonalności, pewności prawa i legalności, a także nieuwzględnienia orzecznictwa wynikającego z wyroku Bronner (EU:C:1998:569)

- 95 Podnosząc zarzut czwarty, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie stwierdził, iż naruszyły one art. 102 TFUE, choć ich zachowanie nie miało określonych przez Trybunał w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) znamion stanowiącej nadużycie odmowy świadczenia, a w szczególności nie został spełniony warunek dotyczący niezbędnego charakteru spornego elementu składowego. W ten sposób Sąd miał naruszyć ich prawo własności, a także zasady proporcjonalności, pewności prawa i legalności.
- 96 Jak wynika to z pkt 75 niniejszego wyroku, Sąd podniósł w pkt 180 i 181 zaskarżonego wyroku, że kryteria ustalone przez Trybunał w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) dotyczyły mającej znamiona nadużycia odmowy świadczenia. Mające zaś znamiona naruszenia zarzucane przez Komisję zachowanie polegające na stosowaniu nożyc cenowych stanowi odrębną postać nadużycia innego niż odmowa świadczenia (wyrok TeliaSonera Sverige, EU:C:2011:83, pkt 56), w odniesieniu do którego nie znajdują zastosowania określone w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) kryteria, a w szczególności warunek dotyczący niezbędnego charakteru spornego elementu składowego.
- 97 Wnoszące odwołanie podnoszą również, że podjęta przez Sąd decyzja o niestosowaniu kryteriów określonych w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) pociąga za sobą naruszenie ich prawa własności, a także zasad proporcjonalności, pewności prawa i legalności.
- 98 Niezależnie od zasadności takich twierdzeń należy stwierdzić, jak podkreśla Komisja, że nie zostały one podniesione przez skarżące w pierwszej instancji przed Sądem.
- 99 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem zarzut podniesiony po raz pierwszy przed Trybunałem w ramach odwołania należy odrzucić jako niedopuszczalny. W ramach odwołania właściwość Trybunału ogranicza się bowiem do zbadania dokonanej przez Sąd oceny zarzutów, które zostały przed nim podniesione. Umożliwienie stronie podniesienia po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie powoływała ona wcześniej przed Sądem, oznaczałoby zaś umożliwienie jej żądania od Trybunału rozstrzygnięcia sporu szerszego niż ten, który miał rozstrzygać Sąd (wyrok Dansk Rørindustri i in./Komisja, EU:C:2005:408, pkt 165 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 100 Jak zatem stwierdził rzecznik generalny w pkt 16 opinii, twierdzenia te należy odrzucić jako niedopuszczalne.
- 101 W świetle powyższego zarzut czwarty należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a częściowo – oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy ocenie tego, czy doszło do naruszenia, i jego skutków dla konkurencji

- 102 W zarzucie piątym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy ocenie tego, czy doszło do naruszenia, i jego skutków dla konkurencji. Zarzut ten składa się z sześciu części.
- 103 Część piąta zarzutu piątego została już zbadana i oddalona jako bezzasadna w pkt 60 niniejszego wyroku.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego, opartej na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy stosowaniu testu nożyc cenowych

- 104 Na poparcie części pierwszej zarzutu piątego, opartej na naruszeniu prawa przy stosowaniu testu nożyc cenowych wnoszące odwołanie jedynie przedstawiają pokrótce wyniki dwóch przeprowadzonych przez Komisję testów nożyc cenowych, dotyczące ich uwagi przedstawione w skardze zapoczątkowującej postępowanie oraz stanowisko, jakie zajął w kwestii tych uwag Sąd.
- 105 Ze względu na to, że wnoszące odwołanie nie wskazały w tym względzie żadnego naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, ani też punktów zaskarżonego wyroku, w których miałby on popełnić te naruszenia, należy odrzucić część pierwszą zarzutu piątego jako niedopuszczalną w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.

W przedmiocie części drugiej zarzutu piątego, opartej na błędach popełnionych w wyborze hurtowych elementów składowych

- 106 W części drugiej zarzutu piątego, opartej na błędach popełnionych w wyborze hurtowych elementów składowych, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w pkt 200–211 zaskarżonego wyroku błędnie przeanalizował to, czy stosowano nożyce cenowe dla każdego produktu hurtowego z osobna, nie biorąc przy tym pod uwagę okoliczności, iż operatorzy alternatywni korzystali z optymalnego połączenia produktów hurtowych obejmującego uwolnienie pętli lokalnej, co miałyby im umożliwić obniżenie ponoszonych kosztów.
- 107 Jak podkreśla Komisja, podnosząc te argumenty, wnoszące odwołanie usiłują zakwestionować dokonaną przez Sąd, w szczególności w pkt 202 i 210 zaskarżonego wyroku, ocenę okoliczności faktycznych dotyczącą określenia rynków właściwych oraz niekorzystania przez operatorów alternatywnych z takiego optymalnego połączenia. Wnoszące odwołanie twierdzą również, że doszło do przeinaczenia okoliczności faktycznych, nie wskazują jednak tych części składowych akt sprawy, które miały zostać przeinaczone przez Sąd. Argumentację tę należy zatem, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku i jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 18 opinii, odrzucić jako niedopuszczalną.
- 108 Ponadto, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Sąd w pkt 210 zaskarżonego wyroku nie odwrócił ciężaru dowodu, lecz poprzestał na stwierdzeniu, że za pomocą niezakwestionowanego przez skarżące w pierwszej instancji materiału dowodowego, na którym Komisja oparła swą decyzję, można wykazać, iż operatorzy alternatywni nie korzystali w okresie naruszenia z takiego optymalnego połączenia.
- 109 Mając na uwadze powyższe, część drugą piątego zarzutu odwołania należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części – oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej i czwartej zarzutu piątego, opartych na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy badaniu wykorzystanych przez Komisję metod analizy: DCF oraz „okres po okresie”

- 110 W części trzeciej zarzutu piątego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, analizując w pkt 212–232 zaskarżonego wyroku zastosowaną przez Komisję w spornej decyzji metodę DCF.
- 111 W części czwartej zarzutu piątego wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, analizując w pkt 233–264 zaskarżonego wyroku zastosowaną przez Komisję w spornej decyzji metodę „okres po okresie”.

- 112 W tym względzie z pkt 213 zaskarżonego wyroku wynika, iż w ramach obliczania nożyc cenowych Komisja obliczyła zyskowność wnoszących odwołanie w oparciu o dwie metody, a mianowicie – metodę „okres po okresie” i metodę DCF, zaproponowane przez nie przede wszystkim w celu „upewnienia się, że metoda zaproponowana przez Telefónikę nie podważała wniosku dotyczącego istnienia nożyc cenowych wynikającego z analizy »okres po okresie«”.
- 113 Należy stwierdzić, że podnosząc te mające ogólny charakter i niepoparte niczym twierdzenia o naruszeniu domniemania niewinności i obowiązku zapewnienia skutecznej ochrony sądowej wnoszące odwołanie usiłują w rzeczywistości doprowadzić do ponownego przeanalizowania dwóch metod zastosowanych przez Komisję celem obliczenia ich zyskowności.
- 114 Z przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku orzecznictwa wynika zaś, że to wyłącznie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny okoliczności faktycznych, a także, co do zasady, do zbadania dowodów, które dopuścił on na poparcie tych okoliczności.
- 115 Zatem, jak zaproponował rzecznik generalny w pkt 18 opinii, trzecią i czwartą część zarzutu piątego należy odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie części szóstej zarzutu piątego, opartej na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy badaniu skutków, jakie pociągnęło za sobą zachowanie Telefóniki na rynku detalicznym

- 116 W części szóstej zarzutu piątego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa przy badaniu skutków, jakie pociągnęło za sobą ich zachowanie na rynku detalicznym.
- 117 W ramach pierwszego podniesionego w tej części szóstej zastrzeżenia wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd przy badaniu skutków, jakie pociągnęło za sobą ich zachowanie na rynku detalicznym, błędnie nie wziął pod uwagę braku niezbędnego charakteru spornych elementów składowych, naruszając w ten sposób zasady określone przez Trybunał w wyroku TeliaSonera Sverige (EU:C:2011:83).
- 118 Tego bezzasadnego zastrzeżenia nie można uwzględnić, gdyż oparte zostało ono na błędnej interpretacji pkt 69 wyroku TeliaSonera Sverige (EU:C:2011:83), w którym Trybunał wskazał jedynie, że w ramach oceny skutków zaniżania marży niezbędny charakter produktu hurtowego może mieć znaczenie, której to interpretacji Sąd nie miał obowiązku uwzględnić.
- 119 Sąd skorzystał więc w pkt 275 i 276 zaskarżonego wyroku z przysługującego mu uprawnienia do dokonania swobodnej oceny, stwierdzając, że Komisja w spornej decyzji wyciągnęła wniosek o prawdopodobieństwie wywierania przez zachowanie skarżących w pierwszej instancji skutków na rynkach właściwych niezależnie od tego, czy rozpatrywane elementy składowe miały niezbędny charakter.
- 120 Podnosząc drugie zastrzeżenie, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był przeanalizować to, czy marża pomiędzy ceną hurtową tych elementów składowych a ich ceną detaliczną miała wartość dodatnią czy też ujemną.
- 121 Jak podnosi Komisja, to zastrzeżenie należy odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 99 niniejszego wyroku ze względu na to, że skarżące w pierwszej instancji nie podniosły go przed Sądem.
- 122 Ponadto, podnosząc to zastrzeżenie, wnoszące odwołanie nie wskazują tych punktów zaskarżonego wyroku, w którym Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa, efektem czego należy je również odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.

123 W trzecim zastrzeżeniu wnoszące odwołanie podnoszą, że w pkt 283 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie oddalił jako nieistotne dla sprawy ich twierdzenia w przedmiocie braku dowodów na wywieranie przez nożyce cenowe konkretnych skutków na rynku.

124 To trzecie zastrzeżenie należy oddalić jako bezzasadne, skoro, po pierwsze, aby można było stwierdzić, że praktyka taka jak zaniżanie marży stanowi nadużycie, konieczne jest istnienie jej antykonkurencyjnego wpływu na rynek, który to wpływ nie musi jednak być rzeczywisty, skoro wystarczy wykazanie potencjalnego skutku antykonkurencyjnego mogącego spowodować wykluczenie konkurentów co najmniej równie skutecznych jak przedsiębiorstwo posiadające pozycję dominującą (zob. wyrok TeliaSonera Sverige, EU:C:2011:83, pkt 64) i, po drugie, Sąd w pkt 282 zaskarżonego wyroku w ramach przeprowadzanej oceny okoliczności faktycznych stwierdził, że Komisja wykazała istnienie takich potencjalnych skutków.

125 W świetle powyższego nie można uwzględnić części szóstej zarzutu piątego, a w związku z tym zarzut ten należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a w pozostałej części – oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu przez Komisję zakazu działania ultra vires, a także zasad pomocniczości, proporcjonalności, pewności prawa, lojalnej współpracy i dobrej administracji

126 W zarzucie szóstym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie wziął pod uwagę obowiązującego Komisję zakazu działania ultra vires, a także zasad pomocniczości, proporcjonalności, pewności prawa, lojalnej współpracy i dobrej administracji.

127 Część pierwsza tego zarzutu jest oparta na naruszeniach prawa, jakich miał się dopuścić Sąd analizując w pkt 289–294 zaskarżonego wyroku naruszenia przez Komisję zakazu działania ultra vires.

128 W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd potwierdził błędną wykładnię orzecznictwa wynikającego z wyroku Bronner (EU:C:1998:569) uznając, że Komisja była uprawniona do uregulowania ex post warunków cenowych, którym jest podporządkowane korzystanie z infrastruktury niemającej niezbędnego charakteru. Argumentacja ta jest zaś bezzasadna, gdyż sprowadza się ona do twierdzenia, że art. 102 TFUE może znaleźć zastosowanie w niniejszym kontekście jedynie wówczas, gdy zostaną spełnione warunki określone w wyroku Bronner (EU:C:1998:569). W tym względzie należy przypomnieć ogólny zakres zastosowania art. 102 TFUE, który nie może zostać ograniczony, w szczególności i jak słusznie podniósł Sąd w pkt 293 zaskarżonego wyroku, przez ramy prawne przyjęte przez prawodawcę Unii w celu uregulowania ex ante rynków telekomunikacyjnych.

129 W drugiej kolejności wnoszące odwołanie podnoszą różnego rodzaju i niczym nieoparte twierdzenia w przedmiocie przeinaczenia przez Sąd okoliczności faktycznych, użycia przez Komisję pojęć „regulacyjnych” czy też braku po stronie tej instytucji uprawnienia do uregulowania ex post cen korzystania z infrastruktury, która nie ma niezbędnego charakteru. Ze względu na to, że podnosząc te twierdzenia wnoszące odwołanie nie wskazały z wystarczającą dokładnością naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, należy je odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.

130 W części drugiej zarzutu szóstego wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa przy dokonywaniu w pkt 296–308 zaskarżonego wyroku analizy tego, czy Komisja dopuściła się naruszenia zasad pomocniczości, proporcjonalności i pewności prawa.

- 131 Stwierdzić należy, że pierwsze podniesione przez wnoszące odwołanie w ramach tej części zarzutu zastrzeżenie dotyczące naruszenia zasady proporcjonalności należy odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku ze względu na to, iż wnoszące odwołanie nie wskazały w nim tych punktów zaskarżonego wyroku, w których Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa.
- 132 Drugie zastrzeżenie dotyczy tego, że Sąd miał w pkt 306 zaskarżonego wyroku naruszyć zasadę pewności prawa, potwierdzając, iż zachowanie mieszczące się w ramach regulacyjnych może stanowić naruszenie art. 102 TFUE.
- 133 Zastrzeżenie to należy oddalić jako bezzasadne, gdyż, jak słusznie podnoszą Komisja, ECTA i France Telecom, okoliczność, że zachowanie danego przedsiębiorstwa mieści się w danych ramach regulacyjnych, nie musi wiązać się z tym, iż jest ono zgodne z art. 102 TFUE.
- 134 W trzecim zastrzeżeniu, opartym na naruszeniu zasady pomocniczości, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w pkt 299–304 zaskarżonego wyroku w oczywisty sposób przeinaczył ich twierdzenia oraz nie wziął pod uwagę okoliczności polegającej na tym, iż cele realizowane przez prawo konkurencji oraz te realizowane w ramach regulacyjnych są identyczne. Ze względu na tożsamość tych celów Sąd powinien był sprawdzić, czy przeprowadzona przez Komisję na podstawie prawa konkurencji interwencja była zgodna z celami realizowanymi przez Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones (hiszpańska komisje ds. rynku telekomunikacyjnego, zwaną dalej „CMT”) w tych właśnie ramach regulacyjnych.
- 135 To trzecie zastrzeżenie należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczy ono przeinaczenia podniesionych w pierwszej instancji argumentów, gdyż wnoszące odwołanie nie wskazują argumentów, które Sąd miał przeinaczyć; ponadto należy je oddalić jako bezzasadne w zakresie, w jakim dotyczy ono naruszenia zasady pomocniczości, gdyż stosowanie art. 102 TFUE przez Komisję nie jest uwarunkowane uprzednią analizą działań podjętych przez organy krajowe.
- 136 W części trzeciej zarzutu szóstego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa, rozstrzygając w pkt 309–315 zaskarżonego wyroku, iż Komisja nie naruszyła zasad lojalnej współpracy i dobrej administracji.
- 137 Podnoszą one również, że Sąd w pkt 313 i 314 zaskarżonego wyroku przeinaczył ich twierdzenia w zakresie, w jakim zarzucały one w nich Komisji nie brak przeprowadzenia z CMT konsultacji w przedmiocie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, lecz brak działania z uwzględnieniem całokształtu istotnych dla sprawy okoliczności oraz we współpracy z CMT.
- 138 Tę trzecią część należy odrzucić jako niedopuszczalną, gdyż, jak podkreśla rzecznik generalny w pkt 41 opinii, wnoszące odwołanie nie wskazują tych elementów, które miały zostać przeinaczone, czy też błędów w analizie, których miał dopuścić się Sąd.
- 139 W świetle powyższego zarzut szósty należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a częściowo – oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego, opartego na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy stosowaniu art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003

- 140 Podnosząc zarzut siódmy, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa przy stosowaniu art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Zarzut ten składa się z dwóch części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu siódmego, opartej na naruszeniu zasad pewności prawa i legalności kar

- 141 W części pierwszej zarzutu siódmego wnoszące odwołanie w istocie twierdzą, że Sąd naruszył zagwarantowane w art. 7 EKPC i art. 49 karty zasady pewności prawa i legalności kar, rozstrzygając, iż Komisja słusznie nałożyła grzywnę za stosowanie spornej praktyki nożyc cenowych. W ramach tej części zarzutu podnoszą one cztery zastrzeżenia.
- 142 W ramach pierwszego z nich, zatytułowanego „Występowanie wyraźnych i przewidywalnych precedensów”, wnoszące odwołanie ograniczają się do przedstawienia pokrótce treści pkt 357–368 zaskarżonego wyroku, nie wskazując jednak naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd. Zastrzeżenie to należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.
- 143 W ramach drugiego zastrzeżenia wnoszące odwołanie poprzestają na twierdzeniu, że Sąd naruszył zasady pewności prawa i legalności kar, rozstrzygając w pkt 357 zaskarżonego wyroku, iż korzystając z przysługującego jej uznania, Komisja decyduje w szczególnych okolicznościach każdej sprawy o tym, czy należy nałożyć grzywnę.
- 144 Ze względu na to, iż zastrzeżenie to dotyczy nieuwzględnienia art. 6 EKPC i 7 EKPC, należy je odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 99 niniejszego wyroku, skoro nie zostało ono podniesione przez skarżące w pierwszej instancji przed Sądem.
- 145 W zakresie, w jakim wnoszące odwołanie powołują się w nim na zasady pewności prawa i legalności kar, zastrzeżenie to należy również odrzucić jako niedopuszczalne ze względu na to, iż wnoszące odwołanie nie opierają swej argumentacji na niczym, co mogłoby wyjaśnić, w jaki sposób te zasady mają pozbawiać Komisję swobodnego uznania przy podejmowaniu decyzji o nałożeniu grzywny za naruszenie reguł konkurencji.
- 146 W ramach trzeciego z zastrzeżeń wnoszące odwołanie stoją na stanowisku, że Sąd w pkt 360 i 361 zaskarżonego wyroku dopuścił się naruszenia prawa, stwierdzając, iż decyzje Komisji: 88/518/EWG z dnia 18 lipca 1988 r. dotycząca postępowania na podstawie art. [102 TFUE] (IV/30.178 – Napier Brown – British Sugar) (Dz.U. L 284, s. 41) oraz w sprawie Deutsche Telekom stanowią precedensy wyjaśniające warunki zastosowania art. 102 TFUE w przypadku praktyk polegających na zaniżaniu marży. Wnoszące odwołanie podnoszą w istocie, że decyzje te nie stanowią wyraźnych i przewidywalnych precedensów, które umożliwiałyby racjonalne przewidzenie tego, jaką wykładnię art. 102 TFUE przyjmie Komisja w spornej decyzji.
- 147 Należy przypomnieć, że zasad legalności kar i pewności prawa nie można interpretować w ten sposób, iż zakazują one stopniowego uszczegóławiania zasad odpowiedzialności karnej, ale – iż mogą one sprzeciwiać się retroaktywnemu stosowaniu nowej wykładni normy określającej naruszenie (wyrok Dansk Rørindustri i in./Komisja, EU:C:2005:408, pkt 217).
- 148 Z takim przypadkiem mamy do czynienia w szczególności wtedy, gdy chodzi o wykładnię sądową, której wynik nie był rozsądnie przewidywalny w chwili, gdy dokonano naruszenia, w szczególności mając na uwadze wykładnię przyjmowaną w tamtym czasie w orzecznictwie dotyczącym spornego przepisu prawnego (wyrok Dansk Rørindustri i in./Komisja, EU:C:2005:408, pkt 218 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 149 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że przyjęta przez Komisję w spornej decyzji wykładnia, zgodnie z którą praktyka polegająca na zaniżaniu marży jest sprzeczna z art. 102 TFUE, była rozsądnie przewidywalna w momencie popełnienia naruszenia. Ta przewidywalność wynikała z faktu wydania

decyzji 88/518 (Napier Brown) i Deutsche Telekom, a także przewidywalnych negatywnych skutków, jakie pociąga dla konkurencji praktyka zaniżania marży, jak słusznie podkreślił Sąd w pkt 358–362 zaskarżonego wyroku.

150 Ponadto w zakresie, w jakim trzecie zastrzeżenie zostało oparte na wyroku Bronner (EU:C:1998:569), należy przypomnieć, że zarzucane skarżącym w pierwszej instancji mające znamiona naruszenia zachowanie polegające na stosowaniu nożyc cenowych stanowi odrębną postać nadużycia innego niż odmowa świadczenia, wobec czego kryteria ustalone w wyroku Bronner (EU:C:1998:569) nie znajdują w niniejszym przypadku zastosowania, jak zostało to już wyjaśnione w pkt 75 niniejszego wyroku.

151 To trzecie zastrzeżenie należy zatem oddalić jako bezzasadne.

152 W czwartym zastrzeżeniu wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie wyciągnął wniosek, iż metodologia wykorzystana przez Komisję celem ustalenia, czy stosowano nożyce cenowe, była w racjonalny sposób oparta na wyraźnych i przewidywalnych precedensach. W szczególności kwestionują one rozumowanie przedstawione w pkt 363–369 zaskarżonego wyroku, po którego przeprowadzeniu Sąd doszedł do wniosku, że metodologia wykorzystana przez Komisję celem ustalenia, czy stosowano nożyce cenowe, była przewidywalna.

153 Stwierdzić należy, że wnoszące odwołanie usiłują w istocie zakwestionować dokonaną ocenę okoliczności związanych z przewidywalnością metodologii wykorzystanej przez Komisję celem ustalenia, czy stosowano nożyce cenowe, efektem czego zastrzeżenie czwarte należy odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.

154 Mając na uwadze powyższe, część pierwszą zarzutu siódmego należy w części oddalić jako bezzasadną i w części – odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu siódmego, opartej na naruszeniu prawa przy kwalifikacji zarzucanego zachowania jako naruszenia popełnionego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa

155 W części drugiej zarzutu siódmego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi dopuszczenie się szeregu naruszeń prawa przy kwalifikacji ich zachowania jako naruszenia popełnionego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa, o którym mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

156 W odniesieniu do kwestii, czy naruszenia zostały popełnione umyślnie lub wskutek niedbalstwa i czy może z tego powodu być ukarane grzywną nakładaną na mocy art. 15 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 17 oraz, a od dnia 1 maja 2004 r. – art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, z orzecznictwa Trybunału wynika, iż przesłanka ta jest spełniona, jeśli dane przedsiębiorstwo nie może nie wiedzieć, że jego zachowanie ma charakter antykonkurencyjny, niezależnie od tego, czy ma świadomość naruszania reguł konkurencji zawartych w traktacie, czy też nie (zob. wyrok Deutsche Telekom/Komisja, EU:C:2010:603, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

157 Na poparcie tej części drugiej zarzutu siódmego wnoszące odwołanie podnoszą dwa zastrzeżenia.

158 W pierwszym z nich zajmują one stanowisko, że nie były one w stanie przewidzieć antykonkurencyjnego charakteru ich zachowania, a to ze względu na nieprzewidywalność, po pierwsze, przyjętej w niniejszej sprawie przez Komisję definicji rynku właściwego oraz, po drugie, antykonkurencyjnego charakteru prowadzonej przez nie polityki cenowej.

159 W tym względzie należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie usiłują w istocie zakwestionować ocenę okoliczności faktycznych związanych z definicją rynku właściwego, efektem czego to zastrzeżenie pierwsze należy odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.

- 160 W zakresie antykonkurencyjnego charakteru prowadzonej przez nie polityki cenowej wnoszące odwołanie twierdzą, że nie były one w stanie przewidzieć działania podjętego przez Komisję na podstawie art. 102 TFUE, biorąc pod uwagę kontrolę sprawowaną przez krajowy organ regulacyjny nad ich działalnością i interwencję ze strony tego organu.
- 161 Należy stwierdzić, że działanie podjęte przez Komisję na podstawie art. 102 TFUE nie jest uwarunkowane, jak zostało to stwierdzone w pkt 135 niniejszego wyroku, analizą interwencji podjętej przez krajowe organy regulacyjne i jest zatem, co do zasady, niezależne od tej interwencji. W tych okolicznościach wnoszące odwołanie nie mogą skutecznie powoływać się na wynikający z interwencji ze strony krajowych organów regulacyjnych brak możliwości przewidzenia działań Komisji, wobec czego ten podniesiony w ramach zarzutu pierwszego argument należy oddalić jako bezzasadny.
- 162 Wnoszące odwołanie kwestionują również pkt 341 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd stwierdził, że kontrola sprawowana przez krajowy organ regulacyjny opierała się na ocenach dokonywanych ex ante, a nie – na ponoszonych przez wnoszące odwołanie rzeczywistych kosztach historycznych, efektem czego ta kontrola nie mogła stanąć na przeszkodzie przewidzeniu przez wnoszące odwołanie antykonkurencyjnego charakteru prowadzonej przez nie polityki cenowej.
- 163 Ponieważ wnoszące odwołanie nie wskazują powodu, dla którego to stwierdzenie okoliczności faktycznych przeinacza te okoliczności, ich podniesione w tym względzie argumenty należy odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.
- 164 W zastrzeżeniu drugim wnoszące odwołanie kwestionują nieuwzględnienie przez Sąd ich argumentu, zgodnie z którym działania CMT mogły dać im podstawę dla uzasadnionych oczekiwań, iż ich praktyki cenowe były zgodne z art. 102 TFUE.
- 165 Jak podkreśla France Telecom, ze względu na to, że te twierdzenia zostały poczynione przez wnoszące odwołanie w celu zakwestionowania poczynionych przez Sąd w pkt 349–351 zaskarżonego wyroku ocen okoliczności faktycznych, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku należy odrzucić je jako niedopuszczalne.
- 166 W konsekwencji druga część zarzutu siódmego powinna zostać częściowo odrzucona jako niedopuszczalna, a częściowo – oddalona jako bezpodstawna.
- 167 W świetle powyższego zarzut siódmy należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny, a częściowo – oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy obliczaniu kwoty grzywny

- 168 W swym ósmym zarzucie, który dzieli się na trzy części, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo przy obliczaniu kwoty grzywny.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu ósmego, opartej na naruszeniach prawa przy kwalifikacji zachowania wnoszących odwołanie

- 169 W części pierwszej zarzutu ósmego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, kwalifikując ich zachowanie jako bardzo poważne naruszenie, i podnoszą w tym względzie cztery zastrzeżenia.
- 170 W pierwszym z nich wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, kwalifikując rodzaj popełnionego naruszenia na podstawie wytycznych z 1998 r.

- 171 W ramach tego zastrzeżenia wnoszące odwołanie wskazują konkretnie jedynie pkt 386 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd oddalił argument, zgodnie z którym zakwalifikowanie naruszenia jako „poważnego”, które zostało przyjęte przez Komisję w decyzji Deutsche Telekom, powinno zostać również zastosowane w odniesieniu do zachowania wnoszących odwołanie, i to co najmniej do momentu publikacji w dniu 14 października 2003 r. tej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, przypominając jednocześnie, że praktyka decyzyjna Komisji nie może stanowić ram prawnych dla grzywien nakładanych w dziedzinie konkurencji.
- 172 W tym względzie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w tym właśnie pkt 386, gdyż naruszenie może zostać zakwalifikowane jako „poważne”, a zatem również „bardzo poważne” jedynie poprzez odwołanie się do wcześniejszych decyzji, co wynika zarówno z wytycznych z 1998 r., jak i ze spornej decyzji.
- 173 Argument ten należy oddalić jako bezzasadny, gdyż pkt 386 zaskarżonego wyroku, jak słusznie podkreśla Komisja, należy czytać łącznie z pkt 383 tego wyroku, który odsyła z kolei do jego pkt 353–368, w których Sąd stwierdza, że wystąpiły precedensy uzasadniające kwalifikację rozpatrywanego zachowania jako kwalifikowanej postaci naruszenia.
- 174 To pierwsze zastrzeżenie należy zatem oddalić jako bezzasadne w zakresie, w jakim dotyczy ono pkt 386 zaskarżonego wyroku, a w pozostałym zakresie odrzucić je jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku, ponieważ wnoszące odwołanie nie wskazały w nim tych punktów zaskarżonego wyroku, w których Sąd miał się dopuścić naruszenia prawa.
- 175 Podnosząc drugie zastrzeżenie wnoszące odwołanie kwestionują oceny okoliczności faktycznych dokonane przez Sąd w zakresie dotyczącym konkretnych skutków wykluczenia na rynku detalicznym i poniesionej przez konsumentów szkody.
- 176 Jak twierdzą France Telecom i Komisja, ze względu na to, że to drugie zastrzeżenie zostało podniesione w celu zakwestionowania dokonanych przez Sąd ocen okoliczności faktycznych, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku należy odrzucić je jako niedopuszczalne.
- 177 W zastrzeżeniu trzecim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, rozstrzygając w pkt 413 zaskarżonego wyroku, iż ich zachowanie może zostać uznane za „bardzo poważne”, pomimo że właściwy rynek geograficzny jest ograniczony do terytorium hiszpańskiego. Wnoszące odwołanie powołują się w tym zakresie na naruszenie zasady niedyskryminacji ze względu na to, że w decyzjach: z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie postępowania prowadzonego na podstawie art. [102 TFUE] (sprawa COMP/38.233 – Wanadoo Interactive, zwana dalej „decyzją Wanadoo”) oraz w decyzji Deutsche Telekom Komisja przyjęła kwalifikację naruszenia jako „poważnego” w przypadku rynków geograficznych o zasięgu szerszym niż ten rozpatrywany w niniejszej sprawie, czyli w przypadku rynków obejmujących odpowiednio obszary Niemiec i Francji.
- 178 Jak słusznie podkreśla Komisja, Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa rozstrzygając w pkt 413 zaskarżonego wyroku, że okoliczność polegająca na tym, iż zasięg właściwego rynku geograficznego jest ograniczony do terytorium hiszpańskiego, nie wyklucza zakwalifikowania naruszenia jako „bardzo poważnego”. Okoliczność, że Komisja w decyzjach Deutsche Telekom i Wanadoo zakwalifikowała rozpatrywane w nich naruszenia jako „poważne”, choć rynki geograficzne, których one dotyczyły, miały zasięg szerszy niż rynek właściwy w niniejszej sprawie, jest sama w sobie bez znaczenia dla tej oceny, gdyż kwalifikacja naruszenia jako poważnego czy też bardzo poważnego nie zależy jedynie od zasięgu geograficznego rynku właściwego, lecz również, jak słusznie wskazał Sąd w pkt 413 zaskarżonego wyroku, od innych cech charakterystycznych danego naruszenia.
- 179 Wobec powyższego należy oddalić trzecie z podniesionych przez wnoszące odwołanie zastrzeżeń jako bezzasadne.

180 W czwartym zastrzeżeniu wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, rozstrzygając, iż Komisja nie była zobowiązana do zmiany kwalifikacji naruszenia przed publikacją i po publikacji decyzji Deutsche Telekom czy też, co najmniej, wyjaśnienia, w jaki sposób wzięła ona pod uwagę fakt, że waga naruszenia ulegała wahaniom w okresie uwzględnionym przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny.

181 Sąd nie dopuścił się więc naruszenia prawa, przypominając w pkt 416 zaskarżonego wyroku, że przy określaniu kwoty grzywny z tytułu naruszenia zasad konkurencji istotny wymóg formalny, jakim jest obowiązek uzasadnienia, jest spełniony wówczas, gdy Komisja w swej decyzji wskaże elementy oceny, które umożliwiły jej zmierzenie wagi i czasu trwania naruszenia; wymóg ten nie zobowiązuje Komisji do wskazania w jej decyzji danych liczbowych dotyczących sposobu obliczenia grzywny (zob. wyroki: Weig/Komisja, C-280/98 P, EU:C:2000:627, pkt 43–46; Sarrió/Komisja, C-291/98 P, EU:C:2000:631, pkt 73–76, a także Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, EU:C:2002:582, pkt 463–464).

182 Ponadto Sąd nie dopuścił się więc naruszenia prawa, oddalając w pkt 420 zaskarżonego wyroku podniesione przez skarżące w pierwszej instancji zastrzeżenie dotyczące uchybienia ciężącemu na Komisji obowiązkowi uzasadnienia ze względu na brak wzięcia pod uwagę zmiennego stopnia wagi naruszenia oraz brak rozróżnienia dwóch odrębnych okresów naruszenia. Komisja uczyniła bowiem zadość ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, wyjaśniając w pkt 739–750 spornej decyzji powody, dla których zakwalifikowała ona popełnione naruszenie jako „bardzo poważne” w odniesieniu do całego okresu naruszenia, nawet jeśli zachowanie Telefóniki nie miało takiej samej wagi w całym tym okresie, wskazując jednocześnie wyraźnie różnice między sprawą Deutsche Telekom, w której rozpatrywane naruszenie zostało zakwalifikowane jako poważne, a niniejszą sprawą.

183 Oczywiście pożądane byłoby, aby Komisja opatrzyła sporną decyzję uzasadnieniem wykraczającym poza te wymogi, przykładowo wskazując dane liczbowe, którymi kierowała się, uwzględniając przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny zmienną wagę naruszenia. Jednak to uprawnienie nie może zmieniać zakresu wymagań wynikających z obowiązku uzasadnienia w zakresie dotyczącym spornej decyzji (zob. podobnie wyroki: Weig/Komisja, EU:C:2000:627, pkt 47; Sarrió/Komisja, EU:C:2000:631, pkt 77; a także Corus UK/Komisja, C-199/99 P, EU:C:2003:531, pkt 149).

184 W świetle powyższego część pierwszą zarzutu ósmego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo – oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu ósmego, opartej na naruszeniu zasad proporcjonalności, równości traktowania i indywidualizacji kar, a także obowiązku skontrolowania uzasadnienia spornej decyzji

185 Część druga zarzutu ósmego, obejmująca cztery zastrzeżenia, została oparta na naruszeniu zasad proporcjonalności, równości traktowania i indywidualizacji kar, a także – obowiązku skontrolowania uzasadnienia spornej decyzji.

186 Podnosząc trzecie zastrzeżenie, które należy przeanalizować w pierwszej kolejności, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył zasadę indywidualizacji kar, nie sprawdzając, czy grzywna została obliczona z uwzględnieniem charakteryzującej je sytuacji.

187 Stwierdzić należy, że to trzecie podniesione w ramach tej części zarzutu zastrzeżenie należy odrzucić jako niedopuszczalne w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku ze względu na to, iż wnoszące odwołanie nie wskazały z wystarczającą dokładnością naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić Sąd, ani też tych punktów zaskarżonego wyroku, których naruszenia te miałyby dotyczyć.

- 188 W swym pierwszym zastrzeżeniu wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył zasadę niedyskryminacji, nie uwzględniając tego, iż okoliczności towarzyszące przyjęciu decyzji Deutsche Telekom i Wanadoo były analogiczne do tych, w których wydano sporną decyzję, a mimo to w tamtych decyzjach nałożono dziesięciokrotnie niższą grzywnę.
- 189 Jak zaś przypomina Sąd w pkt 425 zaskarżonego wyroku, Trybunał wielokrotnie rozstrzygał, że wcześniejsza praktyka decyzyjna Komisji nie może stanowić ram prawnych dla grzywien nakładanych w dziedzinie konkurencji, a decyzje dotyczące innych spraw mają jedynie charakter informacyjny, jeżeli chodzi o istnienie dyskryminacji (wyrok Tomra Systems i in./Komisja, C-549/10 P, EU:C:2012:221, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 190 A zatem fakt, że Komisja wymierzała już w przeszłości grzywny w określonej wysokości za określone rodzaje naruszeń, nie może pozbawić jej możliwości wymierzenia nowych w podwyższonej wysokości mieszczącej się w granicach wyznaczonych w rozporządzeniu nr 1/2003, jeśli jest to konieczne, aby zapewnić realizację unijnej polityki konkurencji (wyrok Tomra Systems i in./Komisja, EU:C:2012:221, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 191 Sąd słusznie zatem w pkt 427 zaskarżonego wyroku oddalił argumentację opartą na porównaniu pomiędzy grzywną nałożoną w spornej decyzji a grzywnami nakładanymi przez Komisję w innych decyzjach w dziedzinie konkurencji, i doszedł do wniosku, że w tym przypadku nie można stwierdzić żadnego naruszenia zasady równości traktowania.
- 192 W drugim zastrzeżeniu wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia zasady proporcjonalności nie stwierdzając, iż kwota wyjściowa grzywny, ustalona na 90 milionów EUR, była nieproporcjonalna. W tym względzie podkreślają one, po pierwsze, że ta kwota wyjściowa jest drugą w kolejności największą spośród kwot podstawowych grzywien nałożonych za nadużycie pozycji dominującej i, po drugie, że ostateczna kwota tej grzywny była odpowiednio 12,5 raza i 11,25 raza wyższa od tych nałożonych na Deutsche Telekom i Wanadoo za ich podobne mające znamiona naruszenia zachowania.
- 193 Ponadto w czwartym zastrzeżeniu wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia spornej decyzji, rozstrzygając, iż Komisja nie miała obowiązku szczególnego uzasadniania podjętej decyzji o nałożeniu w niniejszej sprawie grzywny w kwocie znacznie wyższej niż grzywny, które nałożono w decyzjach Wanadoo i Deutsche Telekom, a to ze względu na podobieństwo wszystkich trzech spraw.
- 194 Jeśli chodzi o kontrolę obowiązku uzasadnienia, należy stwierdzić, że choć Komisja niewątpliwie wyjaśniła w pkt 739–750 spornej decyzji różnice zachodzące pomiędzy sprawą Deutsche Telekom i niniejszą sprawą, to jednak zawarła w niej bardzo niewiele wyjaśnień dotyczących uzasadnienia podjęcia w niniejszym przypadku decyzji o nałożeniu grzywny znacznie wyższej niż te ustalone w decyzjach Wanadoo i Deutsche Telekom. Komisja mogła była w szczególności przedstawić więcej wyjaśnień w zakresie dotyczącym metodologii wykorzystanej do ustalenia kwoty wyjściowej na wzór tego, co zostało przewidziane w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2), które nie miały zastosowania w momencie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.
- 195 Sąd nie dopuścił się jednak naruszenia prawa, przypominając w pkt 434 zaskarżonego wyroku, że Komisja wywiązała się z obowiązku uzasadnienia, wskazując w spornej decyzji elementy oceny, które umożliwiły jej zmierzenie wagi i czasu trwania naruszenia. W tych okolicznościach Sąd słusznie, w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 181 i 183 niniejszego wyroku, uznał, że Komisja nie była zobowiązana do wskazania w jej decyzji danych liczbowych dotyczących sposobu obliczenia grzywny.

- 196 W zakresie dotyczącym proporcjonalności grzywny nałożonej na skarżące w pierwszej instancji Sąd w pkt 429 zaskarżonego wyroku słusznie uznał, iż „zasada proporcjonalności oznacza, że Komisja powinna ustalić grzywnę proporcjonalnie do czynników uwzględnionych w ocenie wagi naruszenia”.
- 197 W ramach tego czwartego zastrzeżenia wnoszące odwołanie twierdzą również, że Sąd uchybił art. 6 EKPC nie przeprowadzając kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania, do czego jest zobowiązany w zakresie dotyczącym proporcjonalności kwoty wyjściowej grzywny.
- 198 Jak zostało to wyjaśnione w pkt 44 niniejszego wyroku, ta kontrola zgodności z prawem jest zgodnie z art. 263 TFUE uzupełniona wykonywaniem nieograniczonego prawa orzekania w odniesieniu do grzywien lub okresowych kar pieniężnych nakładanych przez Komisję za naruszenia zasad konkurencji zgodnie z art. 261 TFUE. Zgodnie z art. 17 rozporządzenia nr 17, zastąpionego art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, Trybunałowi przysługuje nieograniczone prawo do orzekania w przedmiocie skarg wniesionych na decyzje Komisji, w których nakładana jest grzywna lub okresowa kara pieniężna; może on nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną uchylić, obniżyć albo podwyższyć.
- 199 Artykuł 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, który zastąpił art. 15 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 17, stanowi, że przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia.
- 200 Z powyższych rozważań wynika, że, aby spełnić wymogi związane z przeprowadzaniem kontroli w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 47 karty w zakresie dotyczącym grzywny, sąd Unii jest przy wykonywaniu uprawnień określonych w art. 261 TFUE i 263 TFUE zobowiązany do przeanalizowania wszystkich zarzutów natury prawnej czy faktycznej, za pomocą których podnoszące je chcą wykazać, iż kwota grzywny nie jest dostosowana do wagi i okresu trwania naruszenia.
- 201 W tym względzie należy wskazać, że w pkt 431 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, iż metodologia przedstawiona w pkt 1A wytycznych z 1998 r. opiera się na zasadzie ryczałtu, zgodnie z którą kwota wyjściowa grzywny, określona na podstawie wagi naruszenia, jest obliczana z uwzględnieniem charakteru naruszenia, jego rzeczywistego wpływu na rynek tam, gdzie może to być zmierzone, oraz zasięgu właściwego rynku geograficznego.
- 202 Stosując te kryteria oraz odsyłając do pkt 371–421 zaskarżonego wyroku, Sąd rozstrzygnął w jego pkt 432, że kwota wyjściowa grzywny w wysokości 90 mln EUR nie jest nieproporcjonalna ze względu na, po pierwsze, fakt, iż zachowanie skarżących w pierwszej instancji stanowi poprzedzone precedensami istotne nadużycie, które zagraża celowi, jakim jest utworzenie rynku wewnętrznego dla sieci i usług telekomunikacyjnych oraz, po drugie, okoliczność polegającą na tym, iż nadużycie to miało istotny wpływ na hiszpański rynek detaliczny.
- 203 Choć Sąd niewątpliwie nie stwierdził, że Komisja nie przedstawiła w spornej decyzji metodologii wykorzystanej do ustalenia kwoty wyjściowej na wzór tego, co zostało przewidziane w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003, które nie miały zastosowania w momencie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, to jednak brak takiego stwierdzenia nie wystarczy do tego, aby można było stwierdzić, że Sąd dopuścił się błędu, przeprowadzając kontrolę proporcjonalności tej kwoty na podstawie określonych w pkt 432 zaskarżonego wyroku kryteriów.
- 204 Z powyższego wynika, że analizując przedstawione przez skarżące w pierwszej instancji argumenty mające na celu wykazanie, iż kwota wyjściowa grzywny była nieproporcjonalna, Sąd w istocie wykonał uprawnienia określone w art. 261 TFUE i 263 TFUE w sposób zgodny z wymogami związanymi z przeprowadzaniem kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 47 karty, analizując wszystkie zarzuty natury prawnej czy faktycznej, za pomocą

których skarżące w pierwszej instancji chciały wykazać, iż kwota grzywny nie jest dostosowana do wagi i okresu trwania naruszenia. Po przeanalizowaniu tych zarzutów Sąd rozstrzygnął jednak, że żaden z powołanych przez te skarżące argumentów nie uzasadnia obniżenia tej kwoty wyjściowej.

- 205 W zakresie, w jakim za pomocą tego czwartego zastrzeżenia wnoszące odwołanie kwestionują dokonaną przez Sąd w pkt 432 zaskarżonego wyroku ocenę proporcjonalności kwoty wyjściowej grzywny z punktu widzenia istotnych okoliczności faktycznych sprawy, należy przypomnieć, że nie jest obowiązkiem Trybunału, który rozstrzyga kwestie prawne w ramach odwołania, zastąpienie własną, bardziej słuszną oceną oceny Sądu, który w ramach nieograniczonego prawa orzekania orzeka o kwotach grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa z powodu naruszenia przez nie prawa Unii. Tak więc tylko gdyby Trybunał uznał, że poziom sankcji jest nie tylko niewłaściwy, ale również nadmierny, a w efekcie nieproporcjonalny, należałoby stwierdzić, że doszło do naruszenia prawa przez Sąd ze względu na niewłaściwy charakter kwoty grzywny (zob. podobnie wyroki: E.ON Energie/Komisja, EU:C:2012:738, pkt 125, 126; Quinn Barlo i in./Komisja, C-70/12 P, EU:C:2013:351, pkt 57; Koninklijke Wegenbouw Stevin/Komisja, C-586/12 P, EU:C:2013:863, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 206 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie nie wykazały powodów, dla których przyjęta przez Komisję w spornej decyzji kwota wyjściowa miałyby być nadmierna – a nawet nieproporcjonalna w rozumieniu orzecznictwa wskazanego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.
- 207 Z powyższych rozważań wynika, że drugą część zarzutu ósmego należy w części oddalić jako bezzasadną i w części – odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu ósmego, opartej na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy badaniu podwyższenia kwoty wyjściowej grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego, kwalifikacji zachowania skarżących w pierwszej instancji jako „długotrwałego naruszenia”, a także obniżenia kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące

- 208 W części trzeciej zarzutu ósmego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy analizie podwyższenia kwoty wyjściowej grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego, kwalifikacji ich zachowania jako „długotrwałego naruszenia”, a także – obniżenia kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące.
- 209 W zakresie dotyczącym pierwszego podniesionego w ramach tej części zarzutu zastrzeżenia opartego na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy badaniu podwyższenia kwoty wyjściowej grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego, wnoszące odwołanie podnoszą następujące argumenty.
- 210 Po pierwsze, twierdzą one, że Sąd miał naruszyć zasady niedyskryminacji i proporcjonalności, zatwierdzając podwyższenie przez Komisję kwoty wyjściowej grzywny w celu zapewnienia skutku odstraszającego, podczas gdy ich siła gospodarcza była porównywalna z siłą gospodarczą tych przedsiębiorstw, których dotyczyły decyzje Wanadoo i Deutsche Telekom, w których instytucja ta nie zastosowała takiego podwyższenia.
- 211 W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 189 i 190 niniejszego wyroku Sąd w pkt 441 zaskarżonego wyroku słusznie odrzucił ten oparty na praktyce decyzyjnej Komisji argument, ponieważ praktyka ta nie może stanowić ram prawnych dla grzywien nakładanych w dziedzinie konkurencji.

- 212 Z drugiej strony wnoszące odwołanie słusznie twierdzą, że Sąd zatwierdził rozumowanie Komisji, poprzestając na mających ogólny charakter odwołaniach do poszczególnych motywów spornej decyzji, nie badając przy tym, czy odpowiednie było zastosowanie mnożnika wynoszącego 25%, co stanowi uchybienie ciążącemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania.
- 213 W tym względzie należy przypomnieć, że wykonywanie nieograniczonego prawa orzekania nie jest równoznaczne z kontrolą z urzędu, a także, że postępowanie przed sądami Unii jest postępowaniem kontradiktoryjnym. Dlatego, z wyjątkiem zarzutów o charakterze bezwzględny, które sądy Unii mają obowiązek rozpatrzyć z urzędu, takich jak brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia spornej decyzji, do strony skarżącej należy podniesienie zarzutów wobec tej decyzji i przedstawienie wspierających je dowodów (wyroki Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 64; a także KME Germany i in./Komisja, C-389/10 P, EU:C:2011:816, pkt 131).
- 214 Należy zaś stwierdzić, że Sąd w pkt 438–441 zaskarżonego wyroku przeanalizował sposób, w jaki Komisja uzasadniła podwyższenie kwoty wyjściowej grzywny, i doszedł do wniosku, iż zostało ono w wystarczający pod względem prawnym sposób oparte na zawartych w spornej decyzji danych dotyczących siły gospodarczej skarżącej w pierwszej instancji. W ten sposób Sąd wykonał uprawnienia określone w art. 261 TFUE i 263 TFUE w sposób zgodny z wymogami dotyczącymi kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania, analizując wszystkie powołane w tym kontekście przez te skarżące zarzuty natury prawnej czy faktycznej.
- 215 Wobec powyższego to zastrzeżenie pierwsze należy oddalić jako bezzasadne.
- 216 Drugie podniesione przez wnoszące odwołanie w ramach tej części zarzutu zastrzeżenie zostało oparte na naruszeniach prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy analizie kwalifikacji zachowania skarżących w pierwszej instancji jako „długotrwałego naruszenia”.
- 217 W zakresie dotyczącym daty rozpoczęcia naruszenia wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie nie wprowadził rozróżnienia pomiędzy okresem poprzedzającym wydanie decyzji Deutsche Telekom a tym, który nastąpił po wydaniu tej decyzji, oraz nie dokonał oceny wagi naruszenia w odniesieniu do każdego z tych okresów, naruszając w ten sposób zasadę niedyskryminacji oraz uchybiając spoczywającemu na nim obowiązкови przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania.
- 218 Stwierdzić należy, że argument ten należy oddalić jako pozbawiony znaczenia dla sprawy ze względu na to, iż wnoszące odwołanie poprzestają na twierdzeniu, że Sąd powinien był wprowadzić rozróżnienie pomiędzy dwoma okresami naruszenia w zależności od tego, jak miała się rzekomo zmieniać intensywność naruszenia, przy czym nie wyjaśniają one powodu, dla którego przy zastosowaniu takiego podejścia okres naruszenia uległby skróceniu.
- 219 Wnoszące odwołanie podnoszą również, że Sąd przeinaczył ich twierdzenia, przy czym nie wskazują one z wymaganą dokładnością tych ich składowych, które miały zostać przeinaczone, czy też błędów w analizie, których miał dopuścić się Sąd. W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku argument ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 220 W zakresie dotyczącym daty zakończenia naruszenia zdaniem wnoszących odwołanie Sąd stwierdził, że Komisja udowodniła istnienie naruszenia zaledwie do końca pierwszego półrocza 2006 r. Twierdzą one zatem, że Sąd przeniósł na nie ciężar dowodu, rozstrzygając, iż nie przedstawiły one dowodu stosowania nożyc cenowych w drugiej połowie 2006 r., chociaż wykazanie, że doszło do popełnienia naruszenia, należało do Komisji.

- 221 Z pkt 451 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd na podstawie niezakwestionowanych przez skarżące w pierwszej instancji elementów składowych akt sprawy stwierdził, iż zarówno stosowane przez Telefónikę de España SAU ceny hurtowe, jak i ceny detaliczne, pozostały niezmienione w okresie pomiędzy wrześniem 2001 r. a 21 grudnia 2006 r., czyli datą zakończenia naruszenia, choć skarżące w pierwszej instancji ze swej strony nie podniosły jakiegokolwiek uwzględnionej przez Komisję zmiany ceny. Postępując w ten sposób, Sąd nie przeniósł ciężaru dowodu, lecz, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 171 opinii, w prawidłowy sposób przeprowadził ocenę przedstawionego mu materiału dowodowego.
- 222 To drugie zastrzeżenie należy zatem częściowo odrzucić jako niedopuszczalne, a w części – oddalić jako bezzasadne.
- 223 Kolejne, trzecie zastrzeżenie zostało oparte na naruszeniach prawa, jakich miał się dopuścić Sąd przy analizie obniżenia kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące.
- 224 W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd – przeprowadzając ocenę tego, czy przyznana przez Komisję ze względu na uzasadnione oczekiwania obniżka w wysokości 10% – zastosował „błędne kryterium prawne”, uznając, iż niedbalstwo z ich strony było wyjątkowo rażące.
- 225 Stwierdzić należy, że w pkt 459 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał dotyczących okoliczności faktycznych ocen dotyczących stopnia niedbalstwa, jakiego dopuściły się skarżące. Argument należy odrzucić jako niedopuszczalny w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.
- 226 W drugiej kolejności wnoszące odwołanie kwestionują pkt 461 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd, przeprowadzając ocenę rzekomo nowego charakteru sprawy, powołał się na swoje własne rozumowanie dotyczące wyraźnych i przewidywalnych precedensów. W tym względzie Sąd miał zastosować ewidentnie błędne kryterium, tzn. kryterium pewności prawa, i miał zignorować fakt, że jedną z okoliczności łagodzących określonych w wytycznych z 1998 r. jest istnienie rozsądnych wątpliwości ze strony przedsiębiorstwa co do tego, że jego zachowanie stanowi naruszenie. Wnoszące odwołanie stoją zaś na stanowisku, że takie rozsądne wątpliwości istniały co najmniej do października 2003 r., kiedy to opublikowana została decyzja Deutsche Telekom, i utrzymywały się aż do wydania wyroku TeliaSonera Sverige (EU:C:2011:83).
- 227 W tym względzie należy stwierdzić, że istnienie po stronie wnoszących odwołanie rozsądnych wątpliwości stanowi kwestię faktyczną podlegającą swobodnej ocenie przez Sąd, efektem czego to czwarte zastrzeżenie należy odrzucić jako niedopuszczalne w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 84 niniejszego wyroku.
- 228 Wynika z tego, że część trzecią zarzutu ósmego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo – oddalić jako pozbawioną znaczenia dla sprawy i bezzasadną.
- 229 W świetle powyższego zarzut ósmy należy odrzucić jako częściowo niedopuszczalny, a częściowo – oddalić jako pozbawiony znaczenia dla sprawy i bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, opartego na naruszeniu obowiązku przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania prawa nieograniczonego orzekania w rozumieniu art. 6 EKPC w zakresie dotyczącym ustalenia wysokości grzywny

- 230 Podnosząc zarzut dziesiąty, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 6 EKPC w odniesieniu do ustalenia wysokości grzywny, gdyż nie wykonał przewidzianego w art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 prawa nieograniczonego orzekania.

- 231 Należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie nie wskazują w ramach tego zarzutu dziesiątego z wystarczającą dokładnością kwestionowanych elementów wyroku, o którego uchylenie wnoszą, lecz poprzestają na mającym ogólny charakter i niczym nieopartym twierdzeniu, iż Sąd, dokonując oceny odpowiedniego charakteru grzywny powinien był przeprowadzić analizę całego materiału dowodowego i wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Niemniej należy podkreślić, że przedstawiona na poparcie tego zarzutu argumentacja dotycząca obowiązku przeprowadzenia kontroli sprawowanej w ramach wykonywania prawa nieograniczonego orzekania została już przeanalizowana w ramach badania innych zarzutów w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie wskazały z wystarczającą dokładnością kwestionowane elementy zaskarżonego wyroku.
- 232 Zarzut dziesiąty należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny w zastosowaniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 29 i 30 niniejszego wyroku.
- 233 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 234 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie nie jest zasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym na podstawie jego art. 184 § 1 zastosowanie do postępowania odwoławczego, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 235 W świetle art. 140 § 3 regulaminu postępowania Trybunał może rozstrzygnąć, że państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.
- 236 Ze względu na to, że wnoszące odwołanie przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami zgodnie z żądaniem Komisji.
- 237 France Telecom, Ausbanc Consumo i ECTA, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Telefónica SA i Telefónica de España SAU zostają obciążone kosztami.**
- 3) **France Telecom España, SA, Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc Consumo) i European Competitive Telecommunications Association pokrywają własne koszty.**

Podpisy